

Uši a Vítr

ROZHOVOR A POVÍDKA: VOJTĚCH LANDA | POESIE: MIROSLAV VÁCLAVEK | ÚHLÝ POHLEDU | KOZELKOVINY | ANKETA K AUTORSKÉMU PRÁVU

Rozhovor s Vojtěchem Landou

Vojtěcha Landu jsme představili v čísle Uši a Vítr 1403, kde začala na pokračování vycházet jeho povídka Autobus na cestě. Nyní s autorem předkládáme rozhovor, který s ním vedl Jaroslav Erik Frič.

Po festivalu Potulný dělník jsem zachytil Tvůj facebookovský status, který z této akce sděloval Tvé „smíšené pocity“. Tvůj zápis se především točí kolem slova „underground“, které já téměř (ač zakladatel onoho festivalu) nepoužívám, ani na čele je nemám napsáno. Nemáš pocit, žeš trochu příliš podlehl tomuto vnějšímu známkování (možná i v souvislosti se současným televizním „Fenomémem underground“)? Nebo snad máš za to, že jde o jakýsi ideologický „chlívek“, z kterého je potřeba nevypadnout? Mohl bys upřesnit případně své „požadavky“ na to, co nazýváš „undergroundem“? Co z jeho obsahu je pro Tebe ještě živoucí či životaschopné?

Uf, byl jsem zkrátka jen smutný z toho, že Lamrama nikdo neposlouchal a většina lidí byla našrot. Asi nelze odpovědět krátce. V současné době trhá rekordy kniha *Kup si svoji revoltu*, která kousek po kousku cupuje jakoukoli kontra-kulturu

a odhaluje její zaprodanost. Můj kamarád, který nemá rád kritiku mainstreamu, mi ji škodolibě podstrčil. Já bych předně chtěl obhájit právo na to kritizovat prefabrikovaný pop. Koneckonců v tom se v undergroundu nic nezměnilo, po listopadu ztratil politické hledisko, ale jinak stále jde o to, vymezit se proti shitům, co se na nás valí. Odhalit to, co je falešné.

Ano, je mi jasné, že některá revolta může být stejně vypočítavá jako to, proti čemu se vymezuje, ale zkrátka těžko mě může někdo přesvědčit, že když si zaplatím vstup na Potulného dělníka a koupím tvoji novou knihu, tak jsem se stal obětí tvého marketingového plánu a prodal jsi mi svoji revoltu. Ovšem je fakt, že od určité úrovně slávy se člověk stává prodejným zbožím, ať jsou jeho myšlenky sebečistší.

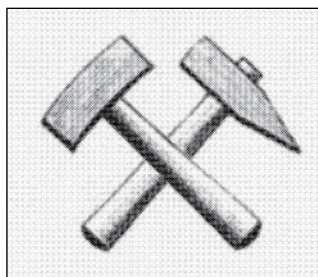
Ale jinak máš pravdu, usvědčil jsi mě v tom, že v určitém ohledu mi ten „ideologický chlívek“ vyhovuje. Spousta lidí, jejichž hodnoty nesdílím, nikdy neprijde na „Dělníka“ ani na Skaláka a jsem moc rád, že mám místo, kde je nemusím potkávat.

Samotné známkování mi až tak nevaří, musím přece nějak odlišit Skaláka od Rock for People, tak proč ne třeba termínem underground?

Jinak můj komentář „Dělníka“ souvisel i s mojí neochotou nechat se natáčet, ale to je zase jiný příběh.

pokračování rozhovoru na straně 2

Ať žije punkový underground! (o SDRP 5.)

Pátým, závěrečným dílem povídání O Staré dobré ruční práci, z pera pamětníka, zakladatele a jednoho z legendárních frontmanů Staré dobré ruční práce Pavla Komínka se v tomto čísle rozloučíme rokem 1986. *Expresivní projev dvou frontmanů, doplněný nejruznějšími rekvizitami, poskytoval dokonalou podívanou. Nápad, vtíp a um vytvářely kus dobré zábavy, takové, kterou nám ministr kultury ČSR ani Ein Kessel Buntos poskytnout nemohli.* Píše se ještě tři roky poté v Oslích uších.

více na straně 14

Anketa

Jaký máš vztah k vlastním autorským právům? Máš potřebu se nechat někým zastupovat?

Vzhledem k tomu, že nikdo z nás nemá (bohudík) ambice se hudbou živit, nemáme ani potřebu být zastupováni výpalníky jakéhokoli druhu. To není výraz pohrdání ani muzikanty/textaři-řemeslníky, ani institucemi, které je pomáhají autorsky chránit. Obě strany musí nejspíš existovat a v nějaké míře spolupracovat. Dokud nebudou omezovat svobodné projevy nás ostatních, považuji to za jejich boj.

(Hynek Just, bubeník kapely Sdružení rodičů a přátel ropy)

Jelikož si svoji tvorbu konzumuji téměř sám, nemusím se touto otázkou zabývat. Podstatně hůř je na tom asi ten, kdo je na vlastní tvorbě finančně závislý. Musí se někam zařadit. Situací, ve kterých se nějak zachází s něčím duševním majetkem, je asi moc a mohou se lišit detaily i od základu, takže chápu, že praxe musí často zúčastněné naštvat. Vnímám, že něco není v pořádku a různá nařízení odporují zdravému rozumu. Držím palce všem, co hledají řešení. Já nic inspirativního na toto téma nemám, protože si víc lámu hlavu otázkou, co to vlastně dělám.

(Pavel Žemla, baskytarista, v současné době vystupuje jen se zpěvačkou)

Nechci, aby někdo někde pouštěl hudbu a vydělával na ní peníze a umělci z toho neměli ani korunu. Rádía a televize mají peníze z daňových poplatníků a z reklam, a když tam pustí třeba hudbu Plastic people, tak já chci, aby ty peníze přišly lidem, kterým to patří a pomůže. Nelze se tedy z toho vyvázat. Problém je v tom, jak dobře nebo špatně tyto organizace fungují.

Ano, jsem v OSA, vadí mi jejich praktiky a spousta detailů, ale nesmím se s tím, že by si peníze za moje skladby rozděloval Tomáš Klus s Františkem Janečkem. Cestou by byl nátlak na tuto organizaci ve smyslu změny některých jejích služeb. Ale takový nátlak téměř nikdo nevyvíjí, jenom se nadává, je to jako s politikou. Vlastně je to politika.

(Martin Kyšperský, kytarista a zpěvák, kapela Květy)

pokračování ankety od strany 5

Odhalit, co je falešné

Jsi tvůrčí člověk... Jak ses dostal k psaní? Znáš jen některé Tvé prozaické texty, věnoval ses někdy poezii, tak jak je obecně chápána?

V poezii mám velké mezery, vždycky mě bavily spíš texty písní. Proto často na svých čteních vybírám i písně oblíbených autorů a zkouším, zda obstojí i jako báseň. K básním: tu a tam jsem si něco zapsal do notýsku, ale být na maloměstě (Moravská Třebová) básníkem, to jste rovnou o sobě mohli prohlásit, že chodíte šoustat slípky do kurníku. Zkrátka jsem se styděl. Ostatně já se styděl i za to psaní povídek, první jsem na netu zveřejnil snad někdy ve 24 letech. Když jsem pak začal studovat scenáristiku, cítil jsem se dost nesvůj nejen kvůli vyššímu věku, ale také kvůli tomu, že jsem byl obklopen samými literárními talenty, kteří od 15ti vyhrávali jednu soutěž za druhou. Kdybych mohl vrátit čas, šel bych s kůží na trh dřív. Já sám se jako autor hledám, baví mě povídky. Baví mě i scénáře, ale zdá se, že má smysl psát jen ty, které si sám natočím (je těžké to někomu „vecpat“), což je časově i produkčně dost omezující, vzhledem k tomu, že můj první film teprve dokončuju. S takovým tempem stihnu tak dva filmy za deset let. A jak přišla poezie? Z osobních důvodů na mě přišla krize, kdy jsem nic nepsal a hodně pil. Pak za mnou přišel jednou v hospodě Geňa (*Honza Bartoň – pozn. jef*) a řekl: „Landáku, tys studoval tu scenáristiku, tak nechceš něco přečíst?“ Bylo to krátké čtení (pořádali Uši a vítr), bál jsem se, že úryvek nějaké povídky by nemusel zaujmout, tak jsem ze šuplíku vytáhl některé své básně. Nijak extra se mi to nepovedlo, ale nakoplo mě to. Díky básním jsem překonal tvůrčí blok a mohl zase začít psát (Máš u mě pivo, Geňo, díky moc!). Nevím, jestli píšu básně, jsou to spíše takové krátké příběhy, ale čert to vem. Baví mě to a překonal jsem ostych, a to je hlavní! Rád bych se posouval dál. Láká mě poezie v hudbě i rap, ale to bych musel sehnat někoho na hudbu.

Dá se popsat, o čem je ten Tvůj první film? Jakou roli tam hraje „vizualita“, jakou případně příběh? Máš jasno i ve výběru hudby? Pokud vím ale, touto prací se neživíš, jak spojuješ svůj „údel filmaře“ (mohu-li to tak nazvat) a „pedagoga“?

Neživím, konkurence je velká, živí mě angličtina. Ovšem já především nechci být mizerný autor, to je podstatnější. Můj první film je příběh volně inspirovaný zapomenutou povídkou Alexandra Klimenta (přečtete si jeho román *Nuda v Čechách!*), kterou jsem objevil a kterou miluju. Jsem docela hrdý, že jsem ji objevil, protože opravdu neznám nikoho, kdo by ji četl. Já jsem ale příběh zasadil do současnosti.

Muž a žena ve středních letech, kteří spolu kdysi žili, se potkají ve vlaku. Nebude to film pro každého, je to přesně ten typ psychologického filmu o vztazích, který někteří diváci k smrti nenávidí. A právě proto jsem požádal Vladimíra Václavka, jestli bych nemohl použít nějakou jeho píseň, protože jeho táhlé melancholické písně k filmu přesně sedí.

S vizualitou jsem bojoval a stále bojuju. Ze začátku jsem právě proto nechtěl režirovat. Ale je hloupost si dopředu říct, že na to nemám. Od toho je tu ostatně kameraman, aby režisérovi pomohl s vizualitou. Byla to úžasná zkušenost, kde jsem se naučil mnohé, jako třeba mít neustále po ruce placatku rumu.

Placatku rumu? Kvůli „správnému vidění“? Jsou lidé, kteří při sebemenší stopě alkoholu v krvi nejsou schopni pracovat, tvořit (malovat, psát), střídlivost má zde jistě svou a zpřítomňující roli nepochybně. Jiní autoři – jako Martin Jirous např. – jsou schopni napsat dobrý text, i když jsou pod parou... Řadil by ses v tomto smyslu mezi „alkoholiky karnevalové“ (nárazové, furiantské), nebo prostě jen „pracovní“ (jako tomu bylo u Magora a mnoha a mnoha dalších)?

Eh, to nebylo kvůli mně. Herci mají někdy své představy a když se vzpříčí, alkohol pomůže uvolnit napětí. Pozor, říkám někteří, ne všichni. Ale zpátky ke mně: alkohol je děsivá droga, jíž lze těžce odolát. Píšu střídlivý, ale při pozmeněném vědomí člověk myslí jinak a často dostane nápad, se kterým pak může dále pracovat. Nikdy jsem nechlastal totálně přes míru, ale občas to bylo na hraně. Teď poprvé v životě mám přítelkyni, která téměř nepije. Piju logicky také mnohem míň. V hospodě teď určitě uslyším spoustu vtipků na téma „podpan-toflák“, nebo že je se mnou nuda. Já ale jako zkušený pařmen dokážu moc dobře přeložit, co to znamená, když ti někdo řekne, že je s tebou nuda. Lidi, co chlastají hodně, chtějí, aby hodně chlastali všichni, protože pak mají omluvu pro své pití. Je to vlastně taková nasranost na to, že se někdo dokáže kontrolovat víc než já. Ještě než jsem se seznámil se svou drahou, tak jsem téměř přestal pít panáky a všem jsem to oznámil. Panáky jsou zlo, každý může pít dle své míry, ale pak vždycky nějaký osel objedná rundu a začne takové to klasické: „Jak, že ty si nedáš?!“. Je velice těžké odolát tomuhle kolektivnímu nátlaku, kdy stojí jeden proti celému stolu. Když je nátlak příliš velký, mám dvě strategie, lití panáků pod stůl a sprostý útek z hospody s tím, že cech pak musí zaplatit tihle otravní ožírači. Ach jo, teď jsem z toho chlastu udělal takové vážné téma, a přitom bych tady mohl z fleku vyjmenovat padesát vtipných histo-

rek, které by se bez chlastu nikdy neobešly. Holt, rub a líc.

Pěkně vyjádřeno... Ale pryč od chlastu: Čím jsi veden ve svém prozaickém psaní? Jsi sběratelem příběhů, nebo spíše vycházíš ze slova, z rytmu, z nově utvářených takto významů? Mohl bys označit některého ze známých autorů jako svou inspiraci, vzor? a proč (právě tohoto, tuto...)?

Začalo to beatnikama, líbilo se mi, že je to autentické, skoro žádná fikce. Pak přesnej opak Kundera – filosofie, chladná analýtika. Potom hrátky s formou a jazykem – Vonnegut, Ajvaz, Kratochvíl, akorát takovouhle bravurní češtinu asi nikdy mít nebudu, navíc leckdy je to jen hra pro hru a přijde mi, že sdělení pokulhává (u Kratochvíla). A někde na vrcholu se tyčí Balabán a Juráček (scenárista). Strašně se mi líbí ten Balabánův styl (on ho nejspíš taky nevnímá) určitého vzhledu do situace nebo určitého momentu, takový průsek, jak to nazval Chuchma, to je vynikající. Nemusíš řešit klasickou fabuli, ale prostě do toho příběhu jen po hlavě skočíš a pak zase vypadneš. Balabán je bůh.

Strašně mě překvapilo, jak moc je autobiografický, to se mi líbí. Autobiografie je problém u lidí, kteří neumí psát, ale když autor psát umí a ještě se nebojí čerpat ze sebe, tak je to krása. Takže jsme obloukem zase u těch beatníků. Nevím, kdo to napsal, ale líbí se mi definice spisovatele jako člověka, který se pro čtenáře noří do nejhorších pekel a zákoutí lidské mysli. Ty ponory jsou drsné, a proto to často končí drogama, chlastem a sebevraždama. Ale zase to, co občas tihle lidé vydolují a přinesou na povrch, to vážně stojí za to. Když pominu komediální autory, tak u vážnějších autorů, kdo se „nenorí“, tak mě většinou nudí. Ale to jsem odbočil, k mému psaní, určitě vycházím z příběhu, je to míchání fikce, autobiografie a příběhů z mého okolí.

Mluvíš o Balabánově „stylu“... Znamená to, že je Ti autor Božího lana (nejspíš první text „skutečného“ spisovatele) blízký i duchovně? Anebo v tomto smyslu někdo jiný z Tebou jmenovaných? Nechci ideologizovat, ptám se jen na zásadní „náhled na svět“...

Oba jsou mi blízcí, Balabán i Juráček. Nicméně Juráček byl ateista, a to já nejsem. Celá moje povídka z Indie (Autobus na cestě) je o tom, jak se peru s vírou. Jestli je lepší si přiznat, že není nic, že i láska je marnost. Tudíž žijete život bez Boha, nevíte proč, s partnerem, který může každý den odejít. Možná přijde jiná láska, možná ji prostě jen začnete srát. Na koho se vlastně můžete spolehnout? Víra je možná hloupá pohádka, kterou se oblbujeme, jak píšu v té povídce, ale asi je to anestetikum, které potřebuju. Nicméně nejsem evan-

gelík, mám vlastního Boha. Kdokoliv se tváří, že má v otázkách víry jasno, je mi podezřelý. Dívám se na něj a vím, že ví úplně stejný hovno jako já, ale jenom sám sebe lépe obelhal. Balabánova víra byla trochu jiná, ale obdivuju ho, jak vážně ji bral. A že se dál babral v palčivých otázkách. Že si prostě nevystačil jen s tím: Bůh je všemohoucí, všechno stvořil a já si s tím proto nebudu lámat hlavu. Zkrátka víra pro něj neznamenal vymývání mozků či zjednodušený výklad světa. Snad jsem ho pochopil správně, vždyť ty musíš o jeho víře a postojích vědět víc než já, znal jsi ho.

Řekl bych, že zápas J. B. popisuješ dost přesně... Ten „plastní bůh“, kterého zmiňuješ, je dnes poměrně obvyklá transmutace dřívější představy o víře „institucionální“ („starozákonní“?), t. j. garantované také nějakou viditelnou autoritou, jak učitelskou, tak existenciální. Ale „instituce“ zklamaly a zklamávají nadále (třeba právě tím „vymýváním“, jak říkáš), odporu u mladých (a nejen těch) lidí se není čemu divit. Myslíš, že „institucionální“ náboženství už zcela ztratilo svůj smysl? Jakési duchovní „společenství“, jaké je patrně třeba zrovna u evangeliků? Čím může Evropa obstát vůči islámu, např.? bezbřehým liberalismem? fanatickým nacionalismem a xenofobií? čím, co by opravdu stálo za nějakou obět, řekněme?

To je velice těžká otázka, na kterou asi neznám odpověď. Jestli se „institucionální“ náboženství obrodí, to netuším. Možná už je ztracené, ale zase podívejme se na současné Brno. Biolog a učitel na Biskupském gymnáziu Marek Vácha je známý katolický kněz, jenž nedávno vyjádřil podporu jak svému bývalému žákovi Matěji Hollanovi (ten není věřící), tak současnému senátorovi Zdeňku Papouškovi (další úspěšný věřící). Marek Vácha je příkladem moderního kněze, který nedlí uzavřen kdesi v presbytáři, ale místo toho pravidelně píše do *Respektu* a dalších tiskovin. Hollana a Váchu pak podporuje asi nejvýznamnější český streetartista TIMO, taktéž věřící. Před policisty do tmy už cca 15 let neutíká žádný opilý puberták, co si touží město „očůrat“ svým tagem, ale věřící člověk, který nám svými nápisy po Brně opravdu něco sděluje a nutí nás přemýšlet. Kdyby mi dřív někdo řekl, že nejslavnější brněnský streetartista je hluboce věřící, nevěřil bych mu. Tyto osobnosti naznačují, že víra má šanci zaujmout novou generaci, uvidíme. Ach jo, já tu tolik chválím víru a přitom má další povídka si z náboženství nelichotivě utahuje. Trošku se to ve mně bije. To právo dělat si srandu téměř ze všeho, a naproti tomu respekt k víře.

A jak obstát vůči islámu, obávám se, že to začneme řešit, až nám zaklepe na dveře, teprve to nás sjednotí. Nejsem z těch, kdo brojí proti islámu, nicméně napětí mezi islámem a křesťanskou Evropou se zvyšuje, obávám se, že v určité chvíli nebude možné stát stranou. Stejně tak jako v případě

konfliktu USA (Ukrajina) vs. Rusko. Jako občan jsem dělal mnohé pro to, aby ČR nikam vojáky nevysílala, protože bylo jasné, že okupace Iráku a Afghánistánu nic nevyřeší. Asi nejvíc mě proto vytáčeji ti, kteří celou okupaci podporovali a kteří teď nadšeně kritizují celé muslimské náboženství s poukazováním na fanatiky z Islámského státu, který by bez okupací nikdy neměl tak masivní podporu. Je to i chyba nás evropských humanistů, že jsme nebyli dost slyšet.

Pěkná a inspirativní odpověď... Na čem konkrétním teď pracuješ? Co Tě právě teď láká zpracovat, pojednat, či případně z čeho

V hospodě Poslední leč v Brně, Vojta Landa uprostřed. Foto archiv VL.

si „utahovat“, jak říkáš? Tvoje osobní výzvy – a případně výzvy „doby“?

Jsem dost líný, a proto píšu daleko méně, než dřív, kdy jsem nepracoval na plný úvazek. Stále doufám, že ten boj s leností vyhraju a začnu psát víc. Je to jen na mně. Mám v hlavě mnoho příběhů, které čekají na dokončení. Např. jeden z budoucnosti: Postarší padesátnice, kterou opustil manžel a ona se uzavře do virtuální reality. Uzavře se do počítačové hry, kde je zpátky na gymnáziu a prožívá si své pubertální lásky. Její syn se ji snaží ze hry dostat. Jak přesvědčit k návratu člověka, na kterého v našem světě už nikdo a nic nečeká? Pracovní název je *Solaris na gymnplu*.

A jeden z přítomnosti. Životní příběh věčných studentů a brigádníků. Flákačů, kteří už v Brně vystřídali snad všechny práce, avšak odmítají dospět a najít si „pořádnou práci“. Baví je jeden týden třídit jablka a druhý házet maltu. Jak dlouho se dá takhle bohémsky žít?

Mým snem je taky prostudovat všechny absolventské filmy režisérů nové vlny. Je škoda, že některé filmy našich nejslav-

nějších režisérů jsou uzamčeny na FAMU a NFA (Národní filmový archiv), protože to jsou leckdy naprosté klenoty.

A nějaké čisté osobní sny, třeba stran „zaměstnání“ (výdělečného, ale neotrockého), nebo cestování, zkrátka „plány“ v době, kdy je toho tolik – ve srovnání s dobami totalitními – opravdu možného?

Chtěl bych se jednou třeba alespoň na půl úvazku živit něčím, co souvisí s kulturou (hudba, literatura, film). Ale to by chtěl každý druhý, možná bych měl být realista a vzít první dobře placený otročský flek. Cestování je asi největší problém. Jelikož teď necestuju, vzdaluje se mi mnoho přátel, se

kterými jsme si dříve tolik rozuměli. Nemají žádné spisovatelské sny a touhy, takže všechny své víkendy mohou procestovat. Já jsem pro ně pecivál. Jak zpívá Petr Fiala: „Já už jsem pro ně mrtvej, chodím si do parku číst. A není to tak špatný, zatím dechám a mám co jíst. A co jinýho mám chtít?“ Ale kdybych měl čas cestovat, tak bych musel vzít všechny své rozdělané povídky a hodit je do koše. A to nedokážu. Tajně doufám, že v budoucnu budu placen lépe a na cestování budou prostředky, ale snažím se žít tak, abych měl radost ze života i tady v České Republice. Jen nevím, jestli tenhle „nudný“ život bude vyhovovat i mé partnerce. Snad ano. Pevně věřím, že výlet může být krásným zážitkem, i když vyjdeš jen na sousední kopec, anebo se jdeš v noci koupat do rybníka. Jestliže potřebuju k životu dovolenou v Asii, a jinak nemůžu být šťastný, není to potom stejná posedlost „mamonem“ (či spíše touhou po něčem exotickém), jako když nechci nosit obyčejnou mikinu a potřebuju mít nejnovější outdoor mikinu za 6 tisíc?

ptal se J. E. Frič

Sépiovou kostí: Miroslav Václavek

Miroslav Václavek, narozen 1965 v Rýmařově. Básník a spisovatel, publicista, fotograf, autor písňových textů a VIP blogger serveru iDNES. V roce 2010 mu ve vydavatelství Dokořán vyšla próza Člunky a v roce 2014 v Knižním klubu román Železné včely, oceněný cenou tohoto vydavatelství. V současnosti chystá sbírku poezie S rybí kostí v krku. Žije v Šumperku.

Dotek vážky

Sněžilo poprvé ten rok
město rozsvítilo, abych se otočil
a byli tam
strážce majáku, který v posledním bytě pod nebem mění žárovky hvězd
muž s právě ostříhanými nehty a stokorunou s telefonním číslem v kapse
žena vydechující páru k černým tvářím v půlkruhu, aby bylo vidět její slova
trafikantka kývající se ve směru přání, jimiž jsme si i my kdysi dokazovali odvahu
dospívající stojící v cestě slunci, které teď bývá tak nízko, že bychom je mohli obejmout
blondýnka, o níž si představujeme, že to dělá ráda ústy a pak uvaří večeři
ta, která si myslí, že ji nic nebaví, protože příští rok bude vdaná dvacet let
pes v bílém oblečku, takže vypadal jako jehovista nebo podomní prodejce elektřiny
Marie rozechvělá jako znělka předcházející nádražnímu hlášení v Kolíně,
protože tajně miluje Annu
mrtví, kterých bylo úplně nejvíc, jen je považujeme za iluzi našeho periferního vidění
Petr po večerech umývajících jejich těla, protože nemá jinou práci
a my považovaní za iluzi jejich periferního vidění
ve kterou tolik věříme
a přitom nabídnout v létě vážce prst k usednutí
může mít hluboký smysl
protože se v ten okamžik dovídáme sami o sobě
ale nikoliv tak, abychom pochybovali, že vážky nemají duši
protože jinak nebudeme mít ruce volné k tomu
aby vedly k tobě

*Jsem možná pouze něčí sen
a i vy se mi jenom zdáte...*

Leželi

Leželi v obilí
až na dně ticha jeho
propastí padali
jeden do druhého.

Zarostly cesty k nim
i ústa jejich k sobě
tak krásné pohřbení
v obilném hrobě.

Horká jsou oblaka
i těla za žní
ona tak soumraká
když on sil do ní.

Každému obilí bude jednou amen,
strniště na poli náhrobní kámen.

Vyznávám

Bože
ty, jenž jsi objal de Saint-Exupéryho
líbal se s mojí matkou
a vdechl život zahradám Botticelliho obrazů
ukázal jsi skrze křídla ptáků, že je možné být mezi nebem a zemí
že čas je jen sen, kterým hoříme po všechny své dny
že s každým novým životem nám ukazuješ Stvoření, tak abychom jej pochopili i my
s celou svojí singularitou, kterou se před početími blížíme k sobě
vím, že je těžké sdělit pravdu tak, abychom ji vůbec zahlédli
ale modlitby, kterými se probouzíme, jsou alespoň něčím, co nám ji dává tušit
teď když přichází zima a pole jsou plná jizev ještě z léta
vidím padat mlhy a téci řeky
a nepřestávám děkovat, že jsem směl poznat bolest lásky
jejíž smysl je nám utajen, abychom si uvědomili tajemství
bez něhož není co hledat
Bože
nevím vlastně nic, ale k tomu abych chápal
mám víru
věřím, že jsi světlo, když ve své slepotě nevidím
věřím, že jsi svědomí, když ve své pýše zraňuji
věřím, že jsi dobro, když ve svém zle právě nevěřím
lhostejno zda svými skutky, nebo v myšlenkách
z toho se vyznávám

Na hliněné niti

Říká mi někdo v hospodě, „dobré vychování, říkáš, dobré vychování... jsem posledním zastáncem toho vyhynulého žánru“. Stmívá se. Chladno vsakuje pod kůži. Rychle se změnil podzim skoro v zimu. Říká se v O. „zimný“, chladný, studený... zimny... Další navlékání, šňůra prodlužovaná, náhrdelník, komu? Hliněný, nepevný a nesolidní, čtu si v Ivanu Blatném, výtiskem *Souvislosti* z r. 2013 mne obdaroval v Kavárně Š. přítel P., kvůli recenzi na knihu „... *palbou kulometnou*“. Je milosrdná, poctivá, spíše mám pocit, že si takových slov nezasloužím, přesto byla napsána, proč? Protože se píše „recenze“, protože se to očekává v jistých časopisech, ač nad samotným slovem a smyslem jeho – „kritika“ – se málokdo zamýšlí. Dnes není téměř nikdo mocen skutečného kritického gesta, úderného postoje, který jasně rozlišuje, co nahoře, co dole. Není kritiků, pomřeli, vody je smetly, volí je vypili.

Pročítám v *Souvislostech* neznámé věci ke cause Blatný. Neradno zapomínat takových básníků, bylo jich nemnoho.

(Rozhovor režiséra Lubo Mauera s básníkem z r. 1982 natočený pro norskou televizi VB.)

A kedy v štyridsiatom ôsmom ste... to bylo v lete?

Únor, byla únorová revoluce. Přišel jsem sem asi v březnu a bydlel jsem v hotelu Milestone u Hyde Parku. A hned v noci jsem si napsal dlouhý prohlášení, proč chci zůstat. To už jsem věděl, že to budu potřebovat, tak jsem asi do jedné hodiny nebo do dvou v noci psal to prohlášení. U Brušáka to zkrátily a potom jsem to četl v BBC (londýnská redakce českého vysílání BBC, kde básník Karel Brušák pracoval).

A mali ste vtedy nejaký umelecký program?

Měl jsem poezii města... se Skupinou 42. Mytologii města. Trochu surrealistický to bylo.

Básnictvo pre vás znamenalo všetko, a predsa ste se rozhodol, že to risknete?

Jo, risknu. V Československu bych stejně nemohl psát tak, jak bych chtěl, tak jsem myslel, že už nebudu. Ale to se potom změnilo. Dlouho jsem se bál, že člověk nemůže psát básně... chtěl jsem se naučit dobře, ale psát básně, to jsem si myslel, že na to člověk potřebuje nějakou hlubší znalost života... poezie... jazyka.

A keď ste išiel do tej nemocnice, z akého dôvodu?

Těžko říci. Vždycky jsem tomu říkal nervous breakdown, zhroucení nervů.

Cítite nejakú kontinuitu svojho básnictva... nebo blízkost s nekým iným, napríklad z Československa?

To souvisí pořád. Je to work in progress, jak říkal Joyce, nezačne něco úplně jiného, takové hlavní tóny... touha po surrealismu, psát surrealisticky. Když jsem přišel sem a začal jsem psát, jenom nesměle jsem se toho dotýkal. Bál jsem se, že surrealismus... že tomu lidi nerozumějí, že se mě budou ptát, co tím míním. ... Je to moje vlastní definice surrealismu: hudba významů. Taky Breton používá slova sémantique... sémantique je význam slov udržet, aby byla ta hudba významů...

Ja vam ešte poviem taký svoj postreb. Zdá sa trochu nelogické, že človek, ktorý uprchne pred neslobou, nakoniec preferuje žiť v chránenom prostredí, v nemocnici.

Of course. Svoboda neznamená létat někde po horách. Člověk může být zavřenej někde v nemocnici, ale žije ve svobodné zemi, kde všechny zprávy v tisku jsou pravdivý. ...

Necítite, že ste tu nečím obrančený?

Ne.

Keby ste mal formulovať svoje najväčšie prianie?

Mít na oddělení americkéj psací stůl, jakéj jsem měl v obchodě (rodinný obchod optikou v Brně na Obilním trhu), s tím krytým předkem. Za tím stolem jste skrytej, tak jsem seděl v obchodě. A mít všechno v zásuvkách toho stolu v pořádku. Mít vlastní knihovnu na knihy vydané mnou a vydat tolik knih, že bych tu knihovnu zaplnil. To je snad moje největší přání.

Máte témata, keď píšete básne? Jak vás to napadne?

Je to volný. Nápisi píšou až nakonec, když jsem si jistý, že tu báseň nezměním na něco jiného, než mám připravený...

Keby ste mohol formulovať, čo chcete svojimi básnami ľuďom povedať?

Nepředstavuju si moc široký publikum, představuju si básníky a malíře a tak. Dneska je mnoho malířů, mnoho básníků. Breton má v surrealistické skupině padesát členů, tak mně by úplně stačilo, kdyby mě těch padesát členů Bretonovy surrealistické skupiny přijalo k sobě, mělo mě rádo, uznávalo mě. Na široké vrstvy nemyslím.

Jsem samozřejmě ráda, když se dozvím kdy, kde a kdo mě pouští z cédéčka. Jsem ještě radši, když si někdo zpívá moje písničky u táboráku. Považuji každé (i pirátské) šíření hudby za úspěch autora; potvrzení pro něj, že to, co dělá, není hluché.

Nemám potřebu nechat se někým zastupovat. (Marta Kovářová, zpěvačka a kytaristka kapel Budoár staré dámy a Furré)

“ Do práva autorského nezasahuje ten, kdo náhodně užije dílo v souvislosti se zamýšleným hlavním užitím jiného díla nebo prvku.

Abych pravdu řekl, moc té problematice nerozumím. Jsem aktivní muzikant jenom relativně, sice hraju často, ale víc v soukromí a na obskurních akcích než veřejně. Muzika je pro mě hodně důležitá, ale nechťel bych ji mít jako způsob obživy (což jsem v raných devadesátých letech zažil).

Autorská práva by měla být ctěna. V tom smyslu, že pokud je někdo autorem nějakého díla, mělo by být jeho autorství uznáváno a neměl by si je přivlastňovat nikdo jiný. Pokud je dílo nějakého autora předmětem podnikání, měl by z toho mít autor rozumný podíl na zisku (je-li nějaký). To jsou obecné zásady. Chťel bych, aby s něčím, co jsem vytvořil, bylo takto zacházeno. Ale protože se svými hudebními počiny nijak neusiluji o průnik do médií, asi se nestane, že by mě tyto věci měly trápit.

Podle toho, co jsem četl a slyšel o organizaci OSA, výše zmíněné principy neuplatňuje obecně, ale selektivně. Získává údajně finanční prostředky za zcela nesouvisející zboží (prázdná CD a DVD?) a vymáhá peníze za akce, kde hrají skladby autorů nezastupovaných sdružením OSA. To je podle mě absurdní přivlastňování si pozice, která nějakému občanskému sdružení (nebo co to je) nepřísluší.

Chci, aby moje autorství bylo uznáváno. Jsem hrdý na to, že občas vymyslím něco, co se odváží sdílet s jinými lidmi (pokud mají zájem). Ale jsem opatrný vůči tomu, aby mě ve finančních otázkách (o které tu zřejmě jde, protože kvůli jiným se taková sdružení nezakládají) zastupoval kdokoli, kdo je spojený s tím, co v hudbě v ČR považují za nejtupější mainstream, a kdo při své práci používá mafiánské praktiky.

(Tomáš Urbánek, člen „zcela neambiciózní kapely jménem ‚Kusá radost‘“, multiinstrumentalista)

Nejsme nikdo z nás v OSA, principiálně mi praktiky této organizace vadí. Samozřejmě jsou i naše věci „volné“ – ale všechno je to stejně tak složitější, protože současně si musíme uvědomit, že se mi to říká snadno, neb o ty naše věci nikdo zájem nemá, ale pokud bych dělal vstřícnější muziku, třeba by to někdo

Nepostrádáte niekedy hovory s kolegami, prostredie básnikov, maliarov, spisovateľov?

Nepostrádam, pretože najlepší je sniť o tom o samotě. Dostat občas nějaký dopis, ale sniť o tom o samotě, oddat se úplně svému snění...

Bojíte se smrti?

Ne.

Nemáte náhodou myšlienky okolo života... vlastne aké je to podivné mystérium?

Je divný, že pořád něco muselo být, od věčnosti do věčnosti. Těžko to nějak pojmut, věčnost, ale je to evidence, že život neustále pokračuje a nemůže nikdy skončit. Rien ne se crée, rien ne se perd, tout se transforme, nic se nerodí, pořád pokračuje. Lavoisier, chemik.

(In: Souvislosti č. 1/2013)

Četba užitečná, vzpružující, nabádající myslet na víc než na věci všednodennosti a užitku.

Nedávno jsem taky objevil knížku, která mě nemálo překvapila a potěšila: Peter Dinuš, *Znovuzrození Evropy* (Votobia, Olomouc 2000). Vůbec jsem o této knížce nevěděl. Kupuju, víceméně nahodile, ve zlínském antikvariátu. Začínám číst hned v nedaleké cukrárně, u zmrzliny. Jsem zaskočen. Slova přesná, formulace koncizní, s nimiž zcela souzním:

„Podle učení mnohých filosofů je novověké osvobození přímým nebo nepřímým důsledkem reformace. Přesvědčený katolík si ale stále bude klást otázku, zda protestantismus přispěl k osvobození lidského a evropského ducha. Z Lutherova boje proti Aristotelovi přece vyšel vítězně melanchtonovský aristotelismus – základ protestantské scholastiky, vládnoucí na univerzitách až do konce osmnáctého století. Jejimi odchovanci byli Immanuel Kant, Georg W. F. Hegel, Friedrich Nietzsche. V nových protestantských zemích přece rovněž jako v katolických probíhaly čarodějnické procesy, dokonce s tvrdší silou. Protestantismus v jeho chápání vznikl jako obnova náboženského fundamentalismu se sektářským charakterem, a proto rozvoj umění, věd a filosofie nenastal v reformaci, ale v katolické Itálii a Francii. Osvobození lidského ducha nepřinesl protestantismus, ale katolický humanismus. A Nietzsche mu to dosvědčí.“

„Navenek se západní společnost může jevit jako nejednotná. Rozpory a protiklady jako zdroje jejího rozvoje jsou pro ni charakteristické a neznamenalí nejednotu. Právě naopak. Všechny protikladné ideologie a zápasy představují výraz jednotného ducha, spočívajícího na principu boje o spásu a boje o svobodu. ...“

Evropská identita, logika dějin, děje individuální lidské vůle a traktování v (ryze evropském) čase. Lapidární vyjádření, nutná k dalším úvahám a myšlenkovým konsekvencím.

„Kalvínova reformace se tak stala matkou demokracie. ...“

V protestantství se teologie promítá do praktického života a teologické pravdy se stávají pravdami života. V katolicismu je oblast teologie povýšena nad každodenní praxi a je oddělena nejen od praktického života, ale i od ostatních jeho oblastí. V protestantismu splývá náboženské se světským, které zůstává prvním výrazně ovlivněno. Anglosaská společnost je dodnes založena na jinde už překonaném konfesionalismu, jak to dokazuje příklad poslední evropské kolonie – Severního Irsku a jeho sektářských bojů. Tam stále existuje duch minulosti, zakonzervovaný protestantskou tradicí.“

„Francouzská, fašistická a bolševická revoluce naplňují eschatologický sen vybudování svobodné společnosti. Jejich revoluční rovnostářství, vyplývající z náboženského charakteru národa, je přirozenou odpovědí na kalvínskou predestinaci anglosaského liberalismu.“

„Současný světový řád je výsledkem zápasu mezi protestantismem a katolicismem, nastolením principů vítěze – protestantismu.

V jeho lůně zrozená anglosaská kultura odvozuje své základy

z racionální tolerance, lidských práv a svobod, parlamentní demokracie a volného trhu, ze zdrojů sekularizovaného křesťanství. Tak se zbavila nadpřirozena, nezná nadsmyslový svět, pracuje pouze s bezduchým racionalismem a účelností.

Zajímá ji jen zisk a úspěch. Člověka spoutává do okovů uniformity mas, zabíjí v něm sílu tvořivosti. Jeho jediná aktivita spočívá v primitivním peněžním podnikání bez hranic. Svět jsou peníze. ...“

„... Kalvínský úspěch je Nietzscheho vůle k moci. Dnes člověk nepracuje proto, aby tvořil, ale dochází do zaměstnání vyrábět peníze. K práci, kterou vykonává, nemá skutečný vztah. Proč by tvořil, když si to může koupit? Může mít všechno, být Bohem, který ovládá svět. Toto vědomí nutí mít peníze. Pokud chceš udělat z člověka otroka, který je přesvědčen, že je Bohem, podporuj ho v tom. Ty budeš mít vyšší poznání, jež ti zaručí vládu nad takovým člověkem. Pak bude tvou povinností být jeho pánem.“

„Ze světa se vytrácí život. Člověk zapomíná žít, zapomíná, že nejvlastnější je mu lidská aktivita. Budujme proto znovu život, neboť mu hrozí vyhynutí. Zapojme se do práce na jeho znovuzrození. Člověk musí znovu pocítit radost z tvořivosti. ...“

„Přirozeným důsledkem působení dnešní kultury je zardoušení toho, co dokázalo vzdorovat nejdéle – umění.“

„Umění nedokázalo přežít v podmínkách globálního puritanismu a bylo jen otázkou času, kdy se vyčerpají jeho zdroje z katolického období. Stáváme se svědky zániku té nejpřirozenější formy projevu života člověka a společnosti. Umění jsme obětovávali na oltář kalvínského úspěchu v peněžním podnikání.“

„Je jedno, jak dnešní dobu nazveme, zda postmodernou, nebo jinak. Tvrdím, že současná kultura se vyčerpala. Nastoupila prázdnota. Zaniká umění, věda stagnuje. Místo umělců nastoupili výtvarníci, spisovatele vystřídalí publicisté, vědce nahradily vědecké týmy. Do minulosti odcházejí osobnosti... Hra počítačových, informačních a komunikačních technologií pomáhá přetvářet člověka na parazita. Není šlechta, není buržoazie ani proletariát, pouze nivelizovaná masa závislá na penězích.“

„Svět, jehož smyslem jsou peníze, se zpřimitivňuje. Uzavírá se velký cyklus evropského dějinného vývoje, který začal barbarstvím a barbarstvím i končí. Člověk v něm ztratil největší hodnotu svého živočišného života – umění. Už mu nepomáhá název překonávat život, neumí v něm vyjadřovat své názory a pocity, nehledá krásu, nezná cit. Stává se primitivem přibližujícím se zvířeti, jehož kořisti jsou peníze, získané ve tvrdém vražedném boji. To už není život, ale biologické přežívání lidského živočicha.“

„Každá revoluční moc má sílu v začátku, ale ta po čase upadne a ona se začne sužovat strachem o svou další existenci. Nositelem anglosaské kultury už není lid, ale oligarchie žijící v úzkostlivém strachu, že jednoho dne bude sama svržena revolucí. Proto jedná v zájmu paralyzování mas. Ovládá je prostřednictvím médií a peněz. Snaží se koupit si člověka, koupit si lid. Daří se jí to, protože dnešní člověk je prodejný, prodejným ho udělala tato kultura. ...“

„Vznik demokracie je spojen s revolucí a revolucí demokracie také skončí. Dosavadní revoluce pouze upevňovaly moc současné kultury. Ta budoucí přinese její pád.“

„Co člověk ztratil, znovu najde. Dějiny osvobozování budou pokračovat, aby mohl znovu najít nespoutanou sílu tvořivého života. Znovuzrození Evropy nastane pouze vznikem nového dějinného cyklu, v němž člověk pocítí nový zážitek osvobození. V potu tváře začne budovat svět tvořivé práce. A konec dějin nenastane.“

S tímto práním ostatně končím i tento díl svého navlékání. Slova, činů, příběhů a myšlenek, povzbudivých a inspirativních, jak aspoň si troufám doufat.

J. E. F.

Brno, Alfa Passage,

pátek 7. listopadu 2014, 20:30

Dřevěná cikáda

ZÁVIŠ

K TOMU NIC

Ears&Wind Records, 2014, CD

V prosinci 2014 vyjde nové Závísovo CD plné zbrusu nových písní. Bude se jmenovat „K tomu nic“, stejně jako závěrečná, patnáctá skladba na desce. CD bylo nahráno v říjnu ve studiu Javor a o mastering se postaral Miloš Makovský. Deska bude vyvedena v plnobarevném kartonovém digipacku se zasunutou knížečkou s texty. Z titulní strany na váženého posluchače vykukne „Dáma s otekou pičou“ – digitalizovaný olej Vladimíra Havrana Smýkala.

3+

SOKOLIVE

Ears&Wind Records, 2014, CD

Ro(c)k hrající alternativní brněnské trio v tradičním obsazení, složené z muzikantů původně z rozličných koutů Československa s bohatými zkušenostmi z nejrůznějších hudebních uskupení nepřekračujících hranice daného regionu. A plus? Možná přijde i kouzelník...

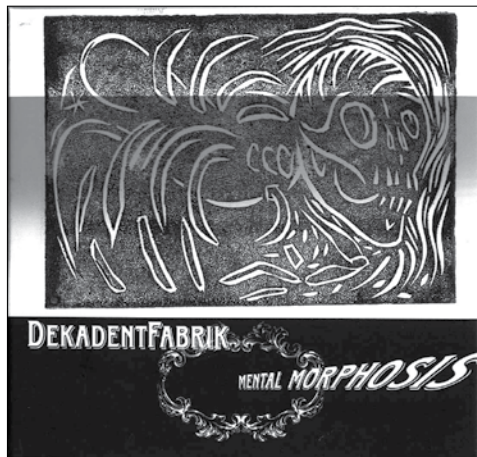
Vyvedeno v handmade digipacku, vlastně celá deska je v duchu Do It Yourself. S láskou dělaná palba v ručním obalu.

DEKADENTFABRIK

MENTAL MORPHOSIS

Hudební soubor čtyř výrazných individualit, z nichž dvě jsou legendami v hudebním

světě, další dvě patří k pojmům na výtvarné scéně. Kapelu založili DJ Satan (výtvarný kurátor Otto M. Urban) a David Cajthaml, kdysi kytarista Energie G, dnes především výtvarník. Se základním duem začali brzo spolupracovat saxofonista Mikoláš Chadima a kontrabasista, který dodnes působí v nesčetných výrazných formacích, Váňa Bierhanzl. DekadentFabrik zahušťují pro-

stor psychedelickými repetitivními skladbami, které nenudí, a byť jsou z části postaveny na improvizaci, posluchače přivedou až k tranzu.

PAM

Pam

Polís 2014, CD

Nadpřirozeně rozklížená psychedelie s ná-

hodnými poryvy rytmů, zvoněním páskového echa, šíleným kvílením a super lo-fi beaty. Rozpadávající se zvuková koláž, slátná z útržků harmonií, plačtivého hrdelního zpěvu a vesmírných zvuků.

Sólový projekt Pasi Mäkely, finského umělce žijícího v Praze, známého z dua Federsel & Mäkelä, The Spermbankers a finské psychedelické skupiny LÄSKI.

Tyto a další tituly lze objednat v internetovém obchodě drevenacikada.cz

chtěl použít do své volební kampaně, na reklamu na pojištění apod. – a to by mi asi vadilo. A jak se bránit proti zneužití autorských práv? Některá zákonná úprava je nutná, ale stávající se mi nelíbí. Nejsem ale právník, nevidím do hloubky právního problému – jistě je to složitější i z hlediska mezinárodního práva.

(Josef Jindrák, baskytarista kapely Skrytý půvab byrokracie, majitel vydavatelství Polís)

K vlastním autorským právům nemám žádný vztah. Jsou to moje práva, ale nic mě nenutí zaujímat k nim nějaké postoje, ani si k nim vytvářet vztah.

Pokud chci získat pár korun za užívání svých písní a textů, zastupován být musím. Není to otázka potřeby, ale nutnosti.

(Ivan Manolov, kytarista kapel Progres 2, Drunk President, Burma Jones, Děti kapitána Morgana, DG307)

Vztah k vlastním autorským právům mám veskrze kladný. A myslím, že nejde o menšinový názor. U profesionálních muzikantů je to naopak.

Když vrazíš několik desítek tisíc do natáčení, štvete tě, když to druhý den někdo pověsí na web a ty nevyděláš ani na studio.

Většina profilů je totiž chudých, takže na velké investice do studia nemají. Jsou rádi, když zaplatí účty. Prodejem CD vydělají, pokud mají kliku a nějaká prodají, jen na další natáčení.

Ano, mám potřebu nechat se někým zastupovat, protože sám to nemohu ani náhodou uhlídat.

(Mikoláš Chadima, kytarista, saxofonista, komponista, MCH Band)

“ Autor má právo rozhodnout o zveřejnění svého díla. ”

Nejsem, a nikdy nebudu, zastupován OSA. Nechci své jméno spojovat s touhle zločineckou organizací. Jsem rád, když se moje tvorba líbí a je živá mezi lidmi. Osobně si myslím, že problém není v organizacích, ale v uvažování lidí. V hospodě platím za to, co chci pít, tak bych i měl platit za muziku, kterou chci poslouchat. Druhá věc je, že lze uvažovat o nahrávkách jako reklamě na živá vystoupení, ze kterých je poté muzikant živ. Myslím si, že by se měla autorská práva respektovat, ale rozhodně neschvaluji samozvanou organizaci s mafiánskými praktikami. Všechno dobré i zlé je v hlavách a srdcích nás lidí.

(Vojta Starý, klávesista kapely Umělá hmota)

Jasně, jsem si vědoma svého autorství nebo podílu na vzniku díla a není mi jedno, jak s ním ostatní nakládají. Když někde uvidím svoji fotografii nebo uslyším písničku a nebudu vědět proč tam je a kdo ji použil, bude mi to vadit. Všechno jde podle mě vyřešit bez zbytečných institucí, pomocí mejlu a telefonu. Pokud ne,

Šperhákem

• Mimoděk nacházím před několika dny jeden starší novinový výstřížek. Je na něm sloupek s názvem „Ať umělci také platí za naši práci“ a napsal jej „vysokoškolský pedagog“ Dalibor M. Píše se v něm: „Ministerstvo kultury zajistí absurdní vyhláškou příjmy zpěvákům, skladatelům a dalším umělcům. Při kopírování vlastních textů a počítačových programů pro potřeby své vlastní přednášky bych měl platit daň nějakému vrískalovi, se kterým nemám nic společného? ... Dnešním dnem proto zakládám Autorský svaz matematiků. Od zpěváků, skladatelů a ostatních umělců budeme stejným právem požadovat, aby nám odváděli daň za každý zakoupený mikrofon, zesilovač, reproduktor a světlomet. Rovněž však za každé CD i DVD. Všechny tyto věci jsou totiž na světě díky matematice. Ti, kdo je kupují, tedy využívají neoprávněně výsledky naší práce. Dále budeme požadovat, aby v náš prospěch bylo zdaněno vše ostatní, co potřebuje produkt naší práce, matematiku: od telefonů přes jízdní kola až po elektřinu, plyn, uhlí. ...“ Fantasmagorie, nebo správná úvaha? Co autorství – a jeho osobní vlastnictví? Nebo jen slovo do prance k zamyšlení nad veškerými konsekvencemi, ale také nepochybně provokace ke zvážení toho, čemu Angličan říká *common sense*, a naši předkové odpradáva – zdravý rozum.

• Mám rád a veskrze ctím slova, která se čtou na den sv. Alexia a pocházejí z 1. listu sv. Pavla Apoštola k Timotheovi (6, 7-10): „... Nic jsme zajisté nepřinesli na ten svět; patrně, že také nic nemůžeme odnésti. Majíce pak živobyti a oděv, spokojíme se s tím. Kdo však chtějí bohatnouti, upadají v pokušení a v osidlo (dáblovo) a v mnoho žádostí nerozumných i škodlivých, které vrhají lidi ve zkázu a záhubu. Neboť kořenem všeho zla jest chtivost peněz, po nichž někteří bažíce zbloudili od víry a způsobili si mnoho bolestí. ...“

• V televizi běží po pátcích seriál „Fenomén underground“, po prvním díle se účastním drobné diskuse na to téma na internetovém Facebooku: Řekl bych, že je-li už takto dán „úkol“ (udělat televizní pořad o „undergroundu“), pak jsem rozhodně čekal, že to bude horší. František S. mi připadá naprosto legitimní (ve „svém“ žánru), jakož i další, včetně členů ATP Bandu, výborný Lábus (Vladimír D.), nic mi tam nepřipadalo trapné. Tu snahu prostě pokládám za řádnou, a bere-li někdo televizi jako médium aspoň jakž takž vážně (což není můj případ, televize mě děsí, v mém světě představuje

naprostou duševní devastaci a rozkladný marasmus, sleduju jen sem tam něco skrze compjút, dodatečně, abych „věděl, kde žiju“, jinak s vnitřní potřebou nulovou), pak začátek tohoto „projektu“ pokládám za úspěšný (včetně role onoho „Buffalo Billa“ – Čuňase, který mne touto interpretací opravdu pobavil), asi stárnu, senilním a má tolerance se vylévá z břehů, kdoví. – Ptá se mě Mira K., jak jsem myslel ten „úkol“..., tedy takto: Když se někdo na těch všech fakultách, kolik jich je, zabývá něčím, co mu druzí přidělili, pak píše ty „doktoráty“ apod., dostává pár tisíc od státu, je najednou specialistou na... (zde možno doplnit cokoli), na něco zkrátka, co mu někdo „zadal“, to jest ten „úkol“, a penízky k tomu, u toho „undergroundu“ (jeho „fenoménu“) potom ne malé, jak jsem slyšel. Před časem jsem potkal Břeťu R., u brněnského Intru, radostně rozhazoval rukama, že jim to „odkleplí“, jako by se mě to „taky týkalo“. Ne, mě se to prostě nijak osobně netýká, jsem jinde, nechci být – jak se říká – „spolu chycen, spolu pověšen“, mám raději staročeské „chudoba bezpečná, a proto veselá“. Už se nějak, dá-li Pán Bůh, protluču bez těchto mediálních potřeb. Nejsou to prostě potřeby moje.

• Je dnes svatého Martina, sníl dosud krajinu nezalehl, za to odevšad doléhají novopohanské vinné orgie. Otvírám maně La Rochefoucaulda a čtu jednu znamenitou maximu k zamyšlení, až ve mně hrkne, jak je právě toto nutno mít na paměti: „Starci milují udíletí dobrá naučení, aby se utěšili, že nejsou již s to dávatí špatné příklady.“ Trefné. Hledám dále, abych se utěšil a sám trochu povzbudil, no, třeba toto: „Velkodušnost zhrdá vším, aby měla vše.“ Tak přece něco. Bujarosti je třeba, za všech okolností. Na jisté smíchovské adrese, hned naproti nádraží, měl obyvatel jednoho bytu na skříní velkým hřebíkem-krovákem přibit starý barevný obrázek s textem jedné lidové písně: „Už ho vedou, Martina, / kapsa se mu ztenčila, / hrajte mu, trubte mu, / muzikáři, marš, / aby měl Martínek / před ženou kuráž! // Už ho vedou přes zahradu, / jeden napřed, druhé vzadu, / hrajte mu, trubte mu, / muzikáři, marš, / aby měl Martínek / před ženou kuráž!“

j. e. f.
11. listopadu 2014

Úsporná kuchařka

Hadovka smrdutá

Smažená: plátky asi 4 mm i s rosolem (neobalovat!), pouze lehce osolit + mletý bílý pepř, (smažit) po 2 minutách z každé strany na rozpáleném sádle nebo oleji.

Nakládána: celé hadovky v osolené vodě vařit 10 minut, lác (povařit): 1/3 octa, 2/3 vody, bobkový list, celý pepř, nové koření apod., studeným lákem přelít vystydlé hadovky, navrch do sklenice lžičku oleje.

*Přepsáno z listu rukopisu I. M. J.,
který uchoval a redakci dodal arch. Ivo Motl.*

Cibule na smetaně

½ kg cibule nakrájíme na plátky, na másle do zlatova opečeme, zasypeme hl. moukou. Krátce restujeme, podlijeme horkou vodou, přidáme nastrohaný brambor a vše rozmícháme na kaši. Pak vše rozšleháme, aby kaše byla hladká. Nakonec přidáme smetanu a dosolíme. Kořeníme vopichem (libeček). Podává se k masu.

Zapečené zelí

Kousek uzeného bůčku uvaříme a necháme zchladnout. Ve vývaru uvaříme kroupy a zcedíme. Na rozpuštěném špeku podusíme cibuli s kysaným zelím. Pekáč vymastíme sádlem, na dno položíme plátky syrových brambor, na ně podušené zelí smíchané s kroupami a navrch položíme plátky bůčku. Zprudka pečeme a pak zalijeme smetanou zahuštěnou 1 lžící hl. mouky. Zapečeme do zlatova a podáváme s chlebem.

*Z Krkonošské kuchařky
zapůjčené Sonnym Halasem v létech 80.
přepsala Maruška Rádková.*

Nedělní filigrán

Cestó do Betlémskyho chlíva

Pastéři, počkéte, oděléte místo,
dó tade dvá dědósci vod Novyho Města,
jeden je z Tasova – má to v křestním listo
a ten drohé bode meslim z toho samyho těsta,

na voko vo neco starši, ale taktom čiperňěši,
vepadá jako be měl škole, jako sám Eskolap,
však take pré kuliruje, ale jenom te vzdělaňěši,
slovem a zkrátka, je to chlap!

De pré rovnó z Wawelo, co bech Vám povídál,
ohnite, vehnite, jářko vare, nésme jen tak,
s každy svině stahujem kužo – no, dite dál!
kosti do sběro a zobe cvak cvak cvak!

Debe tak belo sladky dřevo, nebo kósek pendreko,
svatojánské chleba, fíke, nebo herinek,
Kárniko, Svítile, mně je do breko,
deť letos nebelo ani těch zelinek!

Nevim, co dám Ježíškovi, máš Te neco v ranci?
Nesco Ti šahat do svědomi, čas je na všecko příhodné,
a dež se to veme tak e tak, nělíp só na tem včil kanci
a ze všeho néhuř pohodné.

Zkonzervuje a zbuřtuje se kdejaká kvalita,
neskáké mně do řeči – panečko, to je jedná věc!
Lyre a varyta? Co Ti napadá! Viksovany jelita
a než řekneš švec, z koňskyho truso Národní umělec!

Neděle se z toho nic,
me dáme Jezolátkovi vic:
za vokno práznó punčocho
a klobóček fešácke na hocho!

Jednota, Bratrství, Svit, Masna, Pramen,
tyto koledě je Amen.

V Tasově, kol. roku 1955

Pozn: spolupoutníkem v básni je Dr. Josef Svítíl (1870–1958), lékař v Novém Městě na Moravě, básník a polonista, který publikoval pod jménem Jan Karník (např. sbírky básní „Srdce a obrázky z poutí“, „Moravská symfonie a jiné básně“, „Dooráno“ nebo studie z polských kulturních dějin „Pod perutí bílého orla“ a d.)

In: Jakub Deml, Básně veršem, Vetus Via, Brno 1999

© Řád bratří kazatelů sv. Dominika

Vyšlé přílohy Uši a Vítr 2014

K novinám Uši a Vítr vyšly v roce 2014 vybrané přílohy, tyto obdrželi předplatitelé zcela automaticky, některé jsou k dispozici za mírný doplatek a na dotaz ještě nyní.

1401 – CDr se čtením Pavla Homéra Ambrože a Muší kalendář

1403 – Česnexo- (rozebráno)

1406 – CDr sampler Krákor 2013- (rozebráno)

1408 – kniha z nakladatelství Vetus Via

1410 – CDr se čtením Milana Kozelky

1412 – **SLEVA 20 % NA TITULY EARS&WIND RECORDS**

(platí pro předplatitele na www.drevenacikada.cz do konce roku 2014)

Měsíční noviny

tak bacha, mám kamaráda právníka!

V životě mě zastupovali pouze mamka s tatškou. Zatím to nehodlám měnit a potřebu dalšího zastupování nemám. Jak uvádějí Buty: Nikdy se nenechal nikým zastupovat, zastupoval se sám tak dlouho, až vytvořil frontu tak dlouhou, že už mu pak nestálo zato čekat, až přijde na řadu.

(Kristýna Urbánková, akordeonistka kapel Síla a Hrochansony)

“ Právo autorské k dílu vzniká okamžikem, kdy je dílo vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě

Něco sice o tomto ke mně došlo, ale vzhledem k mému postavení a postojujím je to kdesi mimo. (Vítězslav Holata – Ťovajz, hráč na tenor a barytonsaxofon, komponista)

Vztah k vlastním autorským právům mám takový, že je mi celkem jedno, co se s mými díly děje, a pokud se jich někdo ujme, bude to pro mne jen pocta – ale to je velmi nepravděpodobné. V případě, že bych se o ně chtěl nějak dohadovat, bych to asi řešil sám, a ne skrze podivné parazitující svazy.

Nemám potřebu se nechat zastupovat (snad jen proto, abych nasral Fida).

(Mongol, zpěvák kapely Mongolovy městské sady)

Nejsem a ani nemám potřebu se nechat zastupovat mafiánskou organizací OSA. Všechny moje nahrávky jsou volně šířitelné a moje songy může každý svobodně hrát a zpívat. Pouze v případě, že by moje písně chtěl někdo komerčně využít (reklama apod.), bych trval na nějaké vzájemné dohodě.

(Ferdinand Vajgara – Rum, písničkář, kytarista a zpěvák kapely Honzíkova cesta)

Autorská práva jsou nedílnou součástí mého vnímání vlastnictví. Doba se ale mění a s ní i já, vidím neudržitelnost obrany hudebních práv v digitálním věku a fandím všem, kteří se užívají živou interpretací svých děl. Vlastnické právo máš i na geniální reklamní nápad, na recept v kuchyni, na střih šatů nebo vlasů nebo technologii při kvašení vína. Něco z toho můžeš udržet v tajnosti, s něčím budeš dlouho před ostatními na špičce a s něčím nemáš šanci. Fotbalisti prodávají na trhu s reklamou svůj xicht, závidíš, ale máš možnost jít trénovat a prodávat svoje fotky.

Podle mě jde v těchto diskusích o základní principy levičáctví a pravičáctví. Já byl od vždycky, i s holou zadnicí, zastáncem práva bránit si svoje.

Už asi 20 let jsem zastupován OSA a Intergramem. Nikdy jsem nebyl nadšen přerozdělováním peněz nějakými komisemi, vládami a úřady. Každému z rozdělujících se chce přerozdělovat víc a víc, neboť se může mít lépe

Úhly pohledu

Ve světle protestu režiséra Jana Němce, který vrátil své prezidentské ocenění, jistě stojí za to připomenout, kdo je vlastně tento „senilní stařík“ (jak jej nazval Filip Renč). Jan Němec byl jedním z nejdůležitějších představitelů československé nové vlny, ale jelikož měl po okupaci zákaz, mnozí na něj již zapomněli. Předně, pokud si

o režisérovi chcete udělat nejlepší obrázek, přečtěte si jeho sbírku povídek ze života *Nepodávej ruku číšníkovi*. Němec asi není mistr slova, ale psát umí, a málokdo má za sebou tak bohatý život. Bouřlivá šedesátá léta a brzká sláva, rozchod s Martou Kubišovou, okupace, emigrace, život téměř na ulici jako bezdomovec v Kalifornii. Mnozí diskutěři na internetu Němcovi vyčítali, že byl vlastně stejný kamarádíček předchozího prezidenta, takže jeho gesto ztrácí váhu. Předně je třeba si uvědomit, že Němec si zasloužil ocenění nejen jako tvůrce, ale už jako pouhý občan. Během okupace v roce 68 totiž riskoval s kamerou život a natáčel v ulicích. Jeho autem a v jeho režii pak probíhalo i pašování filmu do Vídně. Tento krátký dokument obletěl celý svět a je poměrně smutné, že většina Čechů jej vůbec nezná, přestože je zdarma k zhlédnutí na Youtube (pod názvem *Oratorio for Prague*)! Troufám si však říct, že i jako režisér by si ocenění zasloužil. Němcovy filmy z šedesátých let byly totiž mistrné z hlediska formy i obsahu. Jeho studentský film *Sousto*, jenž vypráví o Židech snažících se ukrást chléb ze střeženého vagónu, je drama světové úrovně. *Démanty noci* jsou překrásný experimentální film s natolik komplikovaným vyprávěním a střihem, že stěží hledáme současného tvůrce, který by diváka takto namáhal a stimuloval. Němcovu éru završuje podobenství *O slavnosti a hostech*, film, jenž ve světě doslova nadchl, zatímco tehdejší komunistické pohlaváry uváděl v nepříčetnost. Po roce 68 se mu bohužel podařilo prosadit jediný významný film, pro západoněmeckou televizi natočil adaptaci Kafkovy *Proměny*. A znovu je škoda, že tento film není u nás pravidelně vysílán. Po roce 89 se Jan Němec mohl znovu vrátit k filmu a začal také učit na FAMU. Je sympatické, že neslevil se svých nároků a vždy odmítal svůj film podříditi komerčním tlakům. Pauza však byla příliš dlouhá a přestože režisér natočil několik snímků, které stojí za to vidět (*Noční hovory s matkou*, *Holka Ferrari Dino*, *Tōyō*), v plné síle se mu už vrátit nepodařilo a vytvořil také několik velice rozpačitých děl. Některé zajímavé pokusy kazí režisérovo lehce přebujelé ego a sklon k exhibicionismu, na což upozornila i jeho bývalá partnerka a spoluautorka Ester Krumbachová (ovšem sympatické je, že režisér její promluvu ve svém vlastním filmu nechal, což svědčí o tom, že na první místě je u Němce dílo, nikoli vlastní imidž). Jak tuto rekapitulaci důstojně ukončit? Jiří Menzel tvrdí, že bylo hřích netočit, vzpomeňte na všechny ty krásné filmy, které natočil. Je dobré, že Němec a mnozí další nám ukázali i jinou, bolestivější cestu. Jan Němec tak promluvil nejen svými filmy, ale i činy. Obětováním svého filmařského talentu nám připomíná, že jsou důležitější věci než dobře natočený film. A jeho vrácení ocenění si tedy zaslouží naši pozornost i úctu.

Text: Vojtěch Landa

Foto archiv ČTK, zdroj internet

Kozelkoviny

Čehý a hot
cválá nebeské sprežení
Zapřaháš opět koně
do výherních automatů
běží jak splašení
Vody v Kdysissippi
valí se líně
slova jak šípy
střílené cíleně
zasahují srdce
Tahle performance
se ti moc nepovedla
šklebíš se
z beatnického nebe
ticho smuteční síně
a zvonivé blues
až do morku zebe
Funebrácké koně
bez uzdy sedla
uslzené holky
a do Ponorky
plíživě se vkradla
Vertikální nostalgie
na žal se pije
Na hajzlu
hned u zrcadla
na stěnu někdo napsal
Milane tos teda posral!
Pod vzkazem závorka

(M. Kozelka, * 3. listopadu 1948, Kyselka u Karlových Varů

† 5. října 2014, Praha)

Miky Marusjak, 7. 10. 2014 v Olomouci

LES a Narozeniny nikoho:

LES – 12 let Ears&Wind Records
14. listopadu 2014, Brno, RC Brooklyn

17:00 **TYRKYSFIRE**
17:50 **ŽEN**
18:40 **HYNKOVY ZÁMKY**
19:30 **SIBÉRIJA**
20:20 **HROZNĚ**
21:10 **JÁ JSEM POZNAL**
22:00 **TYRŠOVA SPOLEČNOST**
22:50 **METALURG**
23:40 **3+** (křest CD Sokolive)

moderuje Ivoš Krejzek

Narozeniny nikoho vol. 7
29. listopadu 2014, Olomouc, S-Bar

16:00 **ŽEN**
17:00 **HYNKOVY ZÁMKY**
18:00 **SIBÉRIJA**
19:00 **HROZNĚ**
20:00 **YLO – AFRICKÝ SLON**
21:00 **FASK LUMA**
22:00 **SPYTIHNĚV**
23:00 **PBK BLUES**

moderuje
Miky Marusjak

K účinkujícím:

TYRKYSFIRE: Akustické duo skládající hudbu pro dvě španěly a zpěv. Část tvorby vzdáleně odráží funk-hardcorové období jejich bývalé kapely. Většinou anglické poetické texty, často vycházející z vlastních zážitků s duchovním světem. ●●● **ŽEN:** Mihnul se v počátcích Vitrholce, léta hrával v duu *V obležení žen*, až skoro v padesáti duet rozpustil a začal hrát jako oneman *Žen*. Velmi křehké, jemné skladby. Krabičky s efekty a přednatočené smyčky projev zhutňují a umocňují. V některých polohách může hudba *Žen* evokovat elektrifikovaného Třešňáka, jindy se projevuje až mantricky. Chytré, hravé, zpěvné. Kurevsky pozitivní. ●●● **HYNKOVY ZÁMKY:** V polovině osmdesátých let se *Hynkovy zámky* zrodily nejprve jako duo a bobtnaly teprve v průběhu let. Vystupovali na VŠ kolejích v Brně, Praze, Olomouci, na undergroundových večírcích a v bytech. Následovaly roky personálních čachrů a pauz, až se kapela ustálila na sestavě z roku 2008. Duchovním otcem a zakladatelem kapely je básník René Müller, jehož je i většina textů, vedle vlastních textů rovněž zhudebňují Miroslava Václavka či Oldřicha Janotu. ●●● **SIBÉRIJA:** Hanácká zima. Kdysi dávno existoval *Brixbar band*, v roce 2000 vzniká v Rýmařově kapela *Sibérieja* – netuctový, instrumentální art-rock, prvky propracované, hloubavé až zádušné melodie na pomezí jazzu, alternativního rocku, folku a post rocku pro náročné posluchače. Na malé alternativě v roce 2010 získávají současně cenu poroty i cenu diváků. ●●● **HROZNĚ:** Vznikli v roce 1982, původně jako folkové trio. První koncert odehráli 29. 10. 1982 v recitačním pořadu Mirka Kovářka v brněnském Horizontu. Účastnili se legendárních Rockfestů a již tehdy byli velmi ceněni. Hrají s různě dlouhými přetřkami a personálními obměnami dodnes. *Hrozně* se řadí ke špičce domácí alternativní scény. ●●● **JÁ JSEM POZNAL...** V Brně počátkem let osmdesátých vznikla kapela *Záviš Band* a tu můžeme považovat za dávné počátky bandu *Já jsem poznal*... Zpočátku kopírovali své undergroundové ikony, později přešli na vlastní tvorbu a začala éra zhudebnění poesie básníků Milana Ohniska a Pavla Homéra Ambrože. Homér, neodmyslitelná figura brněnského undergroundu, zakladatel *Lambrechtova Psychometru* a *Idiot Crusoe*, vystupoval s *Já jsem poznal*... až do svého skonu v roce 2011. ●●● **TYRŠOVA SPOLEČNOST:** Kapela vznikla původně jako *Poslední valčík* a poté *Tyršova společnost necvičících* těsně před listopadem 1989 a ve svých počátcích byla synonymem brněnského undergroundu, když počátkem devadesátých let obrážela společně s *Idiot Crusoe* okolní štace. Již tehdy mezi svými soupeřnými vyčnívala díky skočnější poloze, kterou brousí a piluje dodnes. Srovnávána např. s *Hudbou Praha*, přezdívala Hudba Brno. ●●● **METALURG:** Brněnská, přesněji řečeno chrlická lo-fi violence parta. Skladby od rocku, alternativy či art-rocku až k metalurgickým postupům a zpracování kovu. Nově v repertoáru několik skladeb na texty brněnského básníka Pavla Homéra Ambrože a dalších undergroundových tvůrců. ●●● **3+:** Ro(c)k hrající alternativní brněnské trio v tradičním obsazení, složené z muzikantů původně z rozličných koutů Československa s bohatými zkušenostmi z nejrůznějších hudebních uskupení nepřekračujících hranice daného regionu. A plus? Možná přijde i kouzelník... Jako zlatý hřeb LESa pokřtní kapela svůj handmade debut Sokolive!!! ●●● **YLO:** Přední reprezentace brněnské alternativy, rousínovská kapela *Ylo africký slon* hraje od roku 1998, kdy ji založili Břetislav Jim Jelínek a Jiří Kolšovský (Dunaj). ●●● **FASK LUMA:** Ryk, údery, žestě, zhudebněný cestopis. Zřizovatelem souboru jsou *Nedělní lidé*, přesto ctihodný pan Luma tančí po svém. Tam přidá, tu ubere, onde přitlačí, vykřikne, dum... Pánové Kastl, Šaraj, Puchlina a Pěnošek krom hudebních nástrojů rozeznávají rovněž objekty původem z nehudebního prostředí, využívají výtvarné elektronického věku a tematické zvukové záznamy. ●●● **SPYTIHNĚV:** Kapela povstala z popela a trosek hudebních uskupení jako 4 kapely inženýra Morisáka, *Duševní otrěs*, *Crazy Band* a dalších, které se snažily koncem let osmdesátých vymanit z bolševicko-folklorního ujaření v povodí rožnovské Bečvy... ●●● **PBK BLUES:** Černošské blues, bílé rhythm&blues, ale také undergroundové závany kpt. Beefhearta, vlastní tvorbu a texty nabízí kapela PBK blues. Je to snad nejstarší dosud hrající soubor v Havířově.

a lépe. Irituje mě i rozdělování do finančních kategorií podle žánrů. V současnosti pobírám od OSA už jen dvakrát tolik, než je jejich režie a budu se muset zeptat, jestli časem nebudu doplácet. Nedovedu si ale přesto představit koncert, na kterém by někdo hrál „Chce se mi spát“, a říkal by, „to jsme vymysleli“, a já bych jako divák zuřil nebo brečel a ptal bych se, jak to je možný, jak to, že není někdo, kdo by mi pomohl k udržení pravdy, natož k penězům vyjadřujících úspěch.

(Jiří Jelínek, saxofonista kapel *Psí vojáci*, *Zátory*, *Kopir Rozsywal Bestar*, *Garáž*, spolupracuje s D. Vokatou, M. Křížem, T. Vtípílem)

Moje autorská práva jsou naprosto volná pro každého. Nikdy jsem od OSA neinkasoval ani korunu. Jenže, když mě někde hrají, jdou peníze jim, a to mi vadí. Nevím, co s tím udělat jiného, než, že na OSA zaregistruju své písně, aby ty peníze chodily mně, a ne jim. Zastupovat se od nich nechat nechci. Ještě jsem v této věci nic nepodnikl, ale dost mě to štve. To však trvá už desítky let. Tak uvidíme. Nejlepší by bylo změnit zákon. Kdo nechce být jimi zastupován, ať se zastupuje sám a peníze mu instituce posílají na jeho domácí adresu nebo na účet, to už je jedno. Ne, že bych si vážil své tvorby, že za ní jako autor něco chci, ale když už to ta společnost takhle má, tak proč má z toho mít prospěch zlodějská organizace. Howgh.

(Karel Vepřek, kytarista, zpěvák, komponista)

Pokud by mě tvorba živila, zvažoval bych nějakou formu ochrany. Jaké možnosti bych měl, nevím, ale OSA je mi velmi nesympatický.

[Mira Kubín, folk-bluesový muzikant]

“ **Autor má právo své dílo užít v původní nebo jiným zpracované či jinak změněné podobě, samostatně nebo v souboru anebo ve spojení s jiným dílem či prvky a udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva**

Otázka autorských práv má pro mě dvě roviny: Co se týče OSA a podobných ochránců, nemám v tomto směru potřebu být zastupovaným autorem, spíše by se mi z toho dělalo mdlo. Věci, které jsem „vypustil“ jsou volné pro každého. Proto také na discích nebo v bookletech kopírování přímo doporučujeme. Což ovšem vede přímo k rovině druhé. Pokud CD vydám pod hlavičkou „někoho jiného“ (než sebe), tzn., že se na nákladech na vydání CD podílí (dále pak na případné propagaci, distribuci a prodeji), je už asi problém

Potulný dělník 2014

Fotografie z festivalu *Potulný dělník*, říjen 2014, RC Brooklyn, Brno. Autor snímků: Tonda Bartoš

1) Karel Vepřek, 2) JEF čte ze své nové knihy *Jsi orkneyské víno*, 3) Honza Bartoš slovem doplňuje křest knihy, 4) Závěš

Autobus na cestě (5. díl)

Někdy před týdnem potkala na seminářích Jamese z Irska. Po lekcích byl večírek a trochu se to rozjelo. Dokonce se s ním vyspala, ačkoliv se znali sotva pár dní. Tohle po několika zkušenostech s chlapama, kdy byla využita jen jako matrace, už zásadně nedělala. Tady to bylo jiné, James ji nemusel nijak přemlouvat, naopak, to ona se opila a dala mu jasně najevo, že je svolná. Doma by se bála, že bude za děvku, ale tady bylo prostě všechno jiné. Lidé byli otevření a nikdo nikoho nesoudil. Jestli byl jiný než ti, co potkala doposud, to se nedalo říci. Když ji sváděl, měl tytéž medové řečičky, ale zase se zajímal o meditaci a reiki. Zkrátka někdo, kdo má v hlavě i něco jiného než její tělo.

Je pravda, že byli oba opilí a o orgasmu si mohla nechat jen zdát. V tu chvíli ji to lehce zklamalo, ale na druhou stranu už se dlouho s nikým nemilovala a chyběl jí i ten dotyk, vášeň.

Katja se bála, že druhý den to pro něj skončilo. A kdo ví, možná by to tak bylo, ale oba zjistili, že mají v plánu navštívit hory severně od Rishikeshe, což znamenalo, že pojedou stejným autobusem. Katja byla ráda, třeba je to sblíží. Třeba James pochopí, že mu může poskytnout víc než jen opileckou večerní rychlovku. Třeba se zamilují, to by bylo! Kdyby tak mohla jet za ním do Irska. Třeba by jí pomohl sehnat práci, to by neměla špatnej plat, a On by se moh jít konečně zahrabat. Domů by jezdila jen výjimečně, s přítelem a v balíku. To by koukal.

Přestaň Katjo, zase si to všechno kreslíš narůžovo, sprdla se sama. Ale vzápětí své peskování popřela dlouhým zamilovaným pohledem na Jamese, který seděl vedle ní.

James

Zachytil ten pohled, chvíli nevěděl co s ním, rozpačitě se usmál a potom zklopil zrak.

Ta kocovina, permoníci buší a jsou jich tisíce, miliony, jako všichni indiští bohové dohromady, prý jich je v celé Indii přes 30 miliónů, přesně tak, přes třicet miliónů místních bohů mu nemilosrdně tesá do hlavy. Ale vinit nelze než sebe.

Ale stejně, mimo typicky drtivou kocovinu, něco bylo jinak. Něco mu dnes nehrálo. Možná je to jen ten chlast, po kocovině mám vždycky splíny, říkal si. Každopádně zjistil, že mu bylo Katji líto. Ano, bylo mu jí líto a to se nestávalo. Nebyl zvyklý soucítit s každou večerní známostí. Vždyť je to všechno jenom hra, veliká hra pro dospělé a musíš se naučit brát ji s odstupem, krotit emoce, jako v pokru. Když byl mladší, miloval jen z lásky, investoval všechno, všechny žetony sázel do talónu. Než s ním párkrát nějaká krutě vyjebala.

Ten pocit, že bys pro někoho třeba položil život a ona se na tebe dívá pohledem „dej mi už pokoj a nech mě být“. Seš nepotřebný, krátký rozptýlení. James to zažil, poučil se. A teď dělám to stejné, vidím ten její pohled a jediné, co mě napadá, je: dej mi pokoj!

Svět je krutý, hovno svět, já jsem krutý. Cím to je, že zrovna jí je mi víc líto než jiných?

Ona je prostě ultra hodná. A taky ultra hloupá.

Na kurzy reiki a meditace šel jen z hecu. Prostě proto, že naprostá většina turistů v Rishikeshi chodí na nějakou jógu nebo meditaci. Tak chtěl zkusit, jaké to je.

Brzy poznal, že ho nezajímají ty pseudomystické kecy, ale bavilo ho rozebírat důvěřivé účastníky kurzu. Sledovat tyhle „sluníčkovské“ typy, kteří si jezdí léčit své bolístky a komplexy z toho fuj fuj špatného západního světa.

Lekce mentorů i kecy účastníků byly vždy tytéž: u vás je zle, komerce, civilizace posedlá penězi, a tady je všechno dokonalé.

Vyžaduje to opravdu velikou zanedbanost propadnout tomuto černobílému vidění a myslet si, že tady je ráj na zemi. Zde v Indii, kde lidský život nemá žádnou cenu, a odpadky se válí vlevo i vpravo od cesty ve velikých kupách.

Za sebe musel říct, že Indové jsou národ těch nejvychcanějších obchodníků, kteří dokážou ojetat o poslední dolary i zkušeného cestovatele.

Tihle sluníčkáři nechápali, že Indové prodávají smysl života, tak jako se u nás prodávají skříně z Ikey a čiz v Mekáči. Přitom kde jinde, v kterém oboru, se dalo líp podvádět? Když prodáváte hmatatelný šmejd, lidi si to brzy řeknou, když je ale vaším artiklem osvícení? Dosáhl jsem nirvány, tak a teď mi dokažte, že to není pravda. A že vy jste vyslili stovky dolarů a nic? To není hned, musíte meditovat deset let. To chce čas, mí draží evropští přátelé, a teď solte, solte dolárky.

Fascinovalo ho, jak jednoduché je být tu guru. Napišeš si jednostránkové CVčko, které je u všech guruů tak podobné, že snad musí být na netu nějaká šablona, do které se jen doplní odlišné personálie. Všichni začínali jako žebráci na ulici, ale pak v sobě objevili vyšší sílu... bla... bla... bla.

Později se prohlásíš za osvíceného, pronajmeš si nějaký ashram, vytiskneš pár letáků pro západáry a za chvíli už se hrnou.

S výsledky své mentorské činnosti si nemusíš dělat starosti, stačí se tvářit dostatečně vznešeně a moudře, lidé už sami sebe přesvědčí, že to funguje. Že v blízkosti gurua cítí cosi magického. Je to stejná hra jako ta seznamovací, jako když včera večer předstíral, že ho strašně zajímá Katjin život. Hm, hm, mělas to v životě složité, hm, hm. Ty jo, jak jsi to vůbec zvládla? No nic, gaťky dolů!

Vojtěch Landa
(pokračování příště)

nabídat posluchače ke kopírování atp. (vkládat na různá úložiště volně ke stažení). To se samozřejmě vydavateli líbit nebude.

Ale to už není až tak otázka autorského práva, jako spíše smluvních vztahů autor – vydavatel. Jen to zde uvádím pro dokreslení, pro mě to s tímto tématem úzce souvisí.

(Miroslav Tlach, baskytarista kapely StBend ad.)

Už jsem o tom dříve přemýšlel, i PZ mi doporučil, abych si nechal některé své autorské věci zaregistrovat, ale nějak se mi do toho moc nechťelo. Na druhou stranu se mi už dříve stalo, že jsem narazil na jeden svůj článek, psaný původně pro dnes již zaniklý časopis „UM“, a to v poměrně vykoštěný verzi a bez uvedení autora, a to člověka trochu nasere. Samozřejmě jde o míru ješitnosti, kterou v sobě člověk má, ale na druhou stranu pořád jsou mezi námi tací, kteří se neváhají chlubit cizím peřím, anebo jim nestojí za to alespoň zmínit autorství díla, které používají. Já sám si dávám pozor, abych v těchto případech uvedl autora textu či melodie apod. (s čímž se třeba Karásek v případě písničky Víra, kde je moje melodie i text, na kterém se Sváta podílel, a dnes už si ani jeden z nás nepamatuje přesně do jaké míry, nikdy neobtěžoval, a zrovna on to nemá zapotřebí, a dokonce písničku nechával hrát i jiné kapely, aniž by je informoval o mém spoluautorství). Tady se právě projevuje spíš ta míra ješitnosti, protože tady nejde o prachy. V takových případech bývají spory asi mnohem horší.

Čili odpověď zní asi takto: V případě použití mých věcí by měla být slušnost uvést autorství, informace o tom, že se tak stane, případně žádost o souhlas.

Potřebu zastupování zatím necítím.

(Josef „Bobeš“ Rössler, multiinstrumentalista, mnoho kapel z dřívějšíka, teď Bobeš & Band)

Moje texty či hudba jsou „volné“ všem.

Nedávno jsme se s klukama z bandu dívali na youtube na jednu brněnskou kapelu, která tam má video s naší písní „Poslední věci“, bylo to samozřejmě úplně jinak zpracované, ale líbilo se nám to právě kvůli tomu, že to bylo jiné, ta pestrost je super a i oni byli svým způsobem originální. Je pravdou, že nám ze slušnosti napsali e-mail, že tuto píseň použili, abychom o tom věděli, tuhle slušnost rádi přijímáme, myslím si, že toto je zase dobrá věc, aby lidé věděli, kdo je autorem, protože i já to chci vědět, ale co se týče nějakého zastupování našich autorských práv, tím se nezatěžujeme. Na youtube jsme viděli ještě jednu naši píseň, „Nečekám nic od reformy“, v jiném kabátě a taky super, tato kapela se nám neo-zvala, ale nemáme s tím problém. Ještě stále jsme underground a neděláme věci pro peníze a slávu, a to nás činí svobodnými.

Pokud člověka políbí nějaká múza, je to stejně dar shůry, který má „sloužit“ všem, má být lidem přístupný, protože v tom je síla člověka, v komunikaci, předávání si pocitů, myšlenek, zkušeností, a co si budeme povídat, umělci

O Staré dobré ruční práci (závěrečný díl)

Nikdy jsme za hraní nic nebrali a na akcích se nikdy na kapely nevybíralo. Samozřejmě když *Rudé právo* nebo *Tribuna* píše o amatérských kapelách nebo jak to nazývají, existenci II. kultury, která tu je a tvoří, zamlčují, tak jejich prvním argumentem je bezpracný zisk, touha zbohatnout apod. Ale to jsou už věci, o kterých každý ví, že opak je pravdou a není to třeba dokola omílat.

Čekali jsme na odpověď z JS, ale místo toho přišlo od J. Vlčka, toho, který vystoupil za JS veřejně na obranu pronásledovaných a zakázaných skupin (Rock na levém křídle), pozvání na Rockfest 86. Překvapeně jsme volali K. Srpovi, který nám vysvětlil situaci, říkal, že tam bude víc skupin jako my, texty, vizáž, vše zůstane beze změny. Souhlasili jsme a poslali Vlčkovi texty a kazetu, i když dávno po termínu, měli jsme být náhradníci, ale i to bylo pozdě, jak nám pak Vlček napsal, možná byl důvod jiný, ale za podmínek, které nám byly slíbeny, jsme byli ochotni hrát i v Paláci kultury, když nesehnali pro Rockfest příhodnější místo, a říkáme to dodnes, proč ne. A to nás někteří našinci odsuzovali, my dobře víme, co Palác kultury znamená, ale snad v tomto případě šlo o něco jiného.

Se Srpem jsme si pak domluvili schůzku o naší situaci. Měch vyjednal ve své domorodé restauraci HP volný stůl, umístili jsme cedulku – Reserved for Old Good Handwork, jednání mělo mít patřičnou úroveň. Pak jsme tam čekali s Měchem, který tam seděl už ode dvou, já jsem přišel později, a tak když po 6. hodině pan Srp se svou suitou dorazil, Měch se zmohl od piv jen na pozdrav. Probrali jsme situaci a hezky si popovídali, JS si vzala na památku rezervé a rozloučili jsme se.

Poslali jsme potom informace o skupině a všechny texty na Svaz českých skladatelů a koncertních umělců s žádostí o posouzení. Odepsal nám předseda Zdeněk Marat, že nejsou kompetentní a odkázal nás na Ústav pro kulturní výchovnou činnost. Odtud nám přišla zpráva, že obdrželi zásluku, a že do jisté míry se nedíví výhradám, které proti nám místní orgány mají, vyjádření k textům nám pošlou po prostudování expertů. Dodnes nám nic nepřišlo.

Koncem července jsme jeli do Níhova, malé vesničky daleko za Brnem. Jeli jsme ještě s Posádkovou hudbou. Z nádraží nás vyšel průvod, který se zastavil před domem, na kterém byly cedule Hospoda a Národní výbor. Kupodivu se šlo nahoru do sálu NV, kde jsme měli hrát. Sál se nám zdál malý, bez pódia, nějakí neznámí hoši tam rozdělali slušný hudební aparát. Šli jsme do hospody mezi trampy na pivo a říkali jsme si, to jsme zajeli do pěkný prdele a navíc tu ještě nikdo není. Nahoře se začalo hrát, a tak jsme se šli podívat. Lidí už plno, kapela hrála, pianista nezvykle zpíval a my jsme zjistili, že jde o Psí vojáky. Muzikanti hráli výborně a pianista Filip zpíval ještě líp, textům bohužel nebylo rozumět. Chvilí jsme pozorně poslouchali, ale vystoupení bylo dlouhé, začala nás bolet hlava, a tak jsem šel s Liborem na vzduch. Přes okno zněla hudba míň pesimisticky, vrátili jsme se, když skončili. Během našich příprav na hraní začal někdo za oponou hlasitě hovořit, neviděli jsme tam a nevěnovali tomu pozornost, ale strhl se potlesk a kdosi říkal: „To je Magor!“. Trochu jsme znervózněli, vždyť měl hrát s námi poprvé. Začali jsme hrát po tmě, Libor nemohl najít zásuvku na svou svítilici čepici. Hrál se furt dokola, hrůza, ale pak se rožlo a již po první písničce jsme viděli, že je to dobré. Při rokenrolu pak rozdováděné publikum začalo tancovat, hráli jsme ho dvakrát.

Po vystoupení za námi přišel Jirous a představil se nám: „Já jsem Martin, přátelé mi říkají Magor nebo Máco.“ Vystoupení se mu moc líbilo, žádal nás zpěváky o interview. Převlékli jsme se a odešli do vedlejší místnosti, kde na nás čekal, ještě se svým kumpánem, z kterého se vyklubal hráč z legendárních DG-307, hrál na železnou tyč, zazpívali jsme si pak společně „Jak krásnej je společnej duch“. Doneslo se pivo, Magor zapnul magneták a začal se vyptávat, moc jsme si nerozuměli a moc jsme toho také neřekli, a tak Magor rozjel svůj monolog a my poslouchali, maník od DG se smál a pili jsme pivo. Nakonec nám řekli, že jestli z toho něco bude, tak nám to pošle, naštěstí z toho nebylo nic. Mezitím dohrála Posádková hudba a začal jam-session,

Bob rozjel blues, ostatní se přidali, Magor zpíval, než mu Kalkulačka sebral mikrofon a začal zpívat sám. Šlo mu to líp. Domů jsme jeli s radostí z povedeného koncertu a hlavně že jsme se líbili Magorovi. Když jsem pak známým říkal, že tam byl náš ministr kultury a líbilo se mu to, tak každý: „to je výborný, tož to vás povolí a budete mít aparáturu“, musel jsem zdůraznit, že šlo o našeho ministra.

6. 9. 86 se opakovalo rožnovské setkání přátel, povětšinou se stejným obsazením. Tentokrát jsme hráli později, už trochu znavení. Před vystoupením roztáhl Brežněv po pódiu síť a před ní chodil sverepě se tvářící Kalkulačka s obrovským klackem v ruce. Na hlavě mu světlkovala fosforová přilba. Pak se nás někteří nechápavci ptali, jestli to měla být ochrana před nimi. Samozřejmě! Naše popularita nabyla vrcholu a museli jsme se mít na pozoru před různými dotěry a naivními dívkami.

Další koncert jsme měli až v Jeseníkách, přesně v Bělé pod Pradědem, v sále nad hospodou dokonce byly křišťálové lustry a aparatura, jak

Pavel Komínek a Libor Stržinec, legendární frontmani Staré dobré ruční práce.

se zdálo, dobrá. Zarazila nás malá účast na tak velký sál, akce byla zřejmě výborně utajena, hlavně punkáci nebyli vítáni. Pravověrné máničky zase jednou dbaly na čistotu akce. Je udivující, jak často se setkáváme při podobných akcích s odmítavým postojem vůči punku. A to ne vůči ideologii, o které samotní naši punkové nemají ani páru, jak můžu soudit z několika rozhovorů s punkovými kapelami v podzemních časopisech, kdy při zakrytí názvu skupiny a titulku by čtenář mohl soudit, že jde o názory nějakých folkloristů. Neseťkáme se ani s odporem vůči punkové hudbě, ale jen s odmítáním jejich přítomnosti na koncertech. Asi by androši se svým vytrýbeným estetickým cítěním nevydrželi pohled na vyparáděné punky, když už si měšťák celkem zvykl na jejich vlasy, ještě by jim jejich přítomnost mohla poškodit reputaci. Dokonce ti puncí jsou ochotní tancovat, jen co to rytmus dovolí, k něčemu takovému by se androš nikdy nesnížil. Nedělám si legraci, s podobnými názory jsem se setkal např. v Dubňanech. Ve skladbách STARÉ DOBRÉ se ozývá zdravý vliv punku stále častěji. A myslíme, že když už punk, tak po česku, kdo si vzpomíná na nejkrásnější skupinu punků, vlasatých, pomalovaných na nekonaných Žabčicích 83, ten dá jistě za pravdu. Punk nedělá holá hlava a kožený bundy, a to nemluvím o víkendových punkáčích, kteří si přehodí patku, sám je někdy nepoznám, když jsem je na tancovačce Clasic Rock'n'rollu oslovil jako metalisty, byli v kožených bundách se cvokama, byli tak šokovaní, že jsem v nich nepoznal punky, že mě za tu urážku ani nezbili, kupodivu mě označili za androše, přestože jsem byl v obleku. STARÁ DOBRÁ říká: „Ať žije punkový underground!“.

Na závěr koncertu v Bělé jsme řekli na shledanou při tanci již s přehrávkami. Celý večer se pak někdo ptal, jestli máme fakt přehrávky, a v kterém baru hrajeme a jestli ten samý repertoár. Hráli jsme pak v hospodě na kytaru, než ji Leošovi sebrali a začali si hrát bedny od whisky, docela rádi jsme jeli domů.

Na podzim jsme jeli hrát do Libiny na svatbu. Již ve vlaku jsme vypili slivovici a před samotným vystoupením bylo třeba některé členy STARÉ DOBRÉ budit! A tak náš koncert přes výbornou zvukovou aparaturu nedopadl nejlíp. Jinak tam bylo dobře a veselo, kór při vystoupení některých kapel. Lidé se nejvíc těšili na legendární Elektrickou svinu z Olomouce. A nutno říct, že nezklamala. Se speciálními zvukovými rušičkami a jinými efekty předvedla to, co od ní každý čekal. Svatba skončila příjezdem autobusu policajtů a výslechy na oddělení. Ale to již členové SD se v poklidu doma ukládali k spánku, zatímco na strážnici...

Den před sv. Mikulášem jsme vystoupili na přehlídce kapel v Olomouci. Uvedl nás Pietro převlečený za Mikuláše, jako nejlepší dárek pro hodné posluchače, pak tam s námi skákal, museli jsme ho odvést. Dělalí jsme Mikuláše celá kapela, jednou došlo ke kuriózní situaci, kdy nás neznámý pán na ulici pozval na besídku, po vstupu jsme zjistili, že jde o besídku pro děti policajtů, snad to máme u nich schováno. Mikulášský koncert dopadl dobře, vedle amatérských kapel tam byli i Psi vojáci a Ještě jsme se nedohodli, kteří si odskočili z Mixuláše, který se pořádá v S klubu. Přestože kolem neustále jezdila hlídka VB a byli i uvnitř, přehlídka došla do úplného konce, což by se jinde možná nestalo.

Naše zatím poslední vystoupení bylo v Dubňanech mezi Olomoucí a Litovlí. Tmavý sál, jako stvořený pro podzemní hudbu, stěny pomalované lesem, v kterém skákaly srny a panáčkovali zajáci, parádní kulisa. My jsme pak samozřejmě také skákali, spolu s námi také „Duo Boys“, což nebyl nikdo jiný než naši „bedňáci“ Brežněv s Dědkem, kteří s námi zazpívali nejoblíbenější píseň bedňáků „Samba o bezinkovém víně“.

V té době šly zprávy, že Plastici budou v Praze veřejně vystupovat, ihned jsme přetextovali píseň „O. K. Band“.

Prodáme se jako Plastic People

Prodáme se jako Plastici

Nedám se že žlíkvidovat jako O. K. Band

Nedám se že žlíkvidovat jako Karel Gott

Nedám se že žlíkvidovat jako Hanka Zagorová

Nedám se že žlíkvidovat jako Olympic

Někteří ándroši na nás hrozili, jak jinak.

A Plastici si řekli, přece v tom SD nenecháme a nevystoupili. A taky odsoudili a zavřeli členy Jazzové sekce. A už nás nechcou nikde zvát, hrajem furt stejně. A bohužel jsme přišli o zkušebnu.

KONEC

DOSLOV

LÍBÍ SE NĚKOMU HUDBA STARÉ DOBRÉ RUČNÍ PRÁCE?

A SKUPINA STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE?

JE SYMPATICKÁ A DOBRÁ, MUSÍ SE LÍBIT.

JE KUPODIVU, ŽE SE NĚKOMU NEMŮŽE LÍBIT JEJÍ HUDBA.

NĚKTERÉ PÍSNĚ A TEXTY SNAD MOŽNÁ TAK NEJSOU DOBRÉ,

ALE JSOU OD STARÉ DOBRÉ RUČNÍ PRÁCE. TA MÁ RADOST,

ŽE LIDÉ RÁDI CHODÍ NA JEJÍ KONCERTY.

BUDOU ASI VĚTŠINOU DOBRÉ.

LIDÉ SE TAM PĚKNĚ BAVÍ A TAKÉ SE TAM OBLÉKAJÍ PĚKNĚ.

NĚKTEŘÍ STAŘÍ POPELÁŘI SE TAKÉ

UMÍ MOC PĚKNĚ OBLÉKAT. PĚKNÉ DÍVKY SE NA KONCERT STARÉ

DOBRÉ RUČNÍ PRÁCE NEMUSÍ MOC OBLÉKAT. JE TO PĚKNÉ A LÍBÍ SE TO.

NA KONCERT JE NEJLÉPE JÍT PĚŠKY NEBO NA KOLE.

JE TO ZDRAVÉ A VŠIMNETE SI ZAPOMENUTÝCH VĚCÍ.

NĚKDY SE DIVÍTE JAK TO BYLO PĚKNÉ. DIVIT SE

TOMU JE DOBRÉ. NEDIVTE SE, ŽE NA KONCI KNÍŽKY JE NAPSÁNO KONEC.

NA ZAČÁTKU JE TOTIŽ TAKY ZAČÁTEK.

STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE NEKONČÍ.

STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE NEREZAVÍ!

*Text převzat z knihy O Staré dobré ruční práci,
napsal Pavel Komínek,*

vyšlo ve Vepřově roku 1987, v počtu 6 ks

Reedici knihy připravuje k vydání Ears&Wind Records

většinou netvoří „do šuplíku“, ale pro lidi, kteří se sdílet, chtějí, aby to šlo dál.

Vidím v tom taky určitý kousek pokory, prostě to, co jsem sám dostal, odevzdávám.

Sami s P. P. D. se potýkáme s touto otázkou, protože nezhudebníme jen mé texty, ale většina jich jsou zhudebněné básně. Většina těchto básníků už je dávno po smrti a náš pohled je, že to je kulturní dědictví a vlastnictví nás všech a že je úžasné, že tímto znovu tyto básně určitým způsobem „oživí“ a promlouvají, ale podle OSA, pokud tito básníci nejsou už hodně hodně dlouho na pravdě Boží, musíte stejně dohledat, kdo má práva na tyto básně a řešit to – pochybuji, že tito básníci by si toto přáli. Už vidím Františka Gellnera, jak tohle řeší, on by se tomu svým osobním způsobem vysmál. Proto to ignorujeme a je pravdou, že jako underground si to můžeme dovolit, horší to mají třeba kluci, co dělají undergroundové rádio atd. Tím, že to neděláme pro prachy, to máme jednodušší, ale samozřejmě jsou tady jiní, kteří se tím chtějí třeba živit, a ti se s tím potýkají a budou mít třeba trochu jiný názor. Jako underground budeme vždy na druhém břehu, co se týče establishmentu, a OSA představuje tento establishment.

(Petr Zika, kapela Po pracovní době)

Ke svým autorským právům mám vztah veskrze kladný. Je to mé vlastnictví a zdroj příjmů, které potřebuji ke každodennímu životu.

Potřebu někým se zastupovat nemám, ale je to nutnost, abych se k těm svým příjmům dostal.

(Vladimír Václavěk, kytarista, zpěvák, kompozista, působící či působil v kapelách Dunaj, Rale, E, Klar, Čikori, V.R.M., s Ivou Bittovou apod.)

Žiju tak, jako kdyby OSA neexistovala. Aji tak hraju. Myslím, že to platí i o kapele.

(Roman Šimků, kytarista a zpěvák, kapela Já jsem poznal)

Jsem si vědom toho, že se mi to snadno kecá, protože mě hudba neživí.

Osobně se většinou pod vlastní muziku ani nepodepisuju, pakliže někde vychází. Ne, že bych autorství tajil, ale nepřipadá mi to jako důležitá informace, navíc tuhle práci beru spíš jako objevování než tvoření, jsem jen médiem. Je pár kapel, které mají ode mě nějaké texty nebo hudbu. Mně se jejich pojetí málokdy zalíbilo, ale nikdy by mě nenapadlo kafrat jim do něj nebo dokonce zakazovat, aby ty věci hráli. To mi nepřísluší, jednou jsem něco vypustil a teď už to vyprodukované žije vlastním životem. Na druhou stranu: když zhudebním nějaký text žijícího autora, případně upravím nějakou hudbu žijícího autora, snažím se kontaktovat ho a požádat o svolení. Ne vždy je to ale možné.

(Milan Holeček, kapela FAQ ad.)

*Anketní otázky e-korespondencí.
Pokračování příště.*

*Zvýrazněné citace jsou pasáže
z autorského zákona.*

Doporučujeme:

FESTIVAL SPODNÍCH PROUDŮ

5. 12. 2014, Brno–Brooklyn
MIRA KUBÍN
VE VLASTNÍ ŠTÁVĚ
P. FORMŠ
SKRYTÝ PŮVAB
BYROKRACIE
PAVEL J. HEJÁTKO
JIŘÍKOVO VIDĚNÍ
KAPELA SOBOLA II

MODERUJE MAREK SOBOLA

NAROZENINY NIKOHO

29. 11. 2014, Olomouc–S Bar

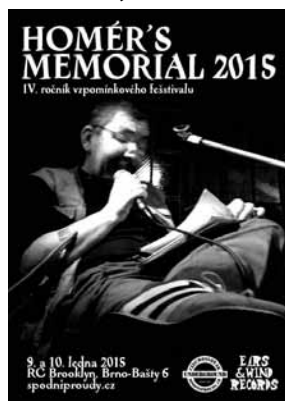

ŽEN
HROZNĚ
SIBÉRIJA
PBK BLUES
SPYTIHNĚV
FASK LUMA
HYNKOVY ZÁMKY
YLO AFRICKÝ SLON

MODERUJE MIKY MARUSJAK

HOMÉRS MEMORIAL

9. a 10. ledna 2015, Brno–Brooklyn

MONGOLOVY MĚSTSKÉ
SADY
FASK LUMA
KONTROLL
NEDĚLNÍ LIDÉ
METALURG
ČESNEKOVÝ HLAVY
GREGOR SAMSA
PEPÍČEK ČEČIL
5 KG UBRUSU
HOKR
YLO

13. LISTOPADU 2014: DEAN REED POPLACH, BAR CHICAGO 30, BRNO

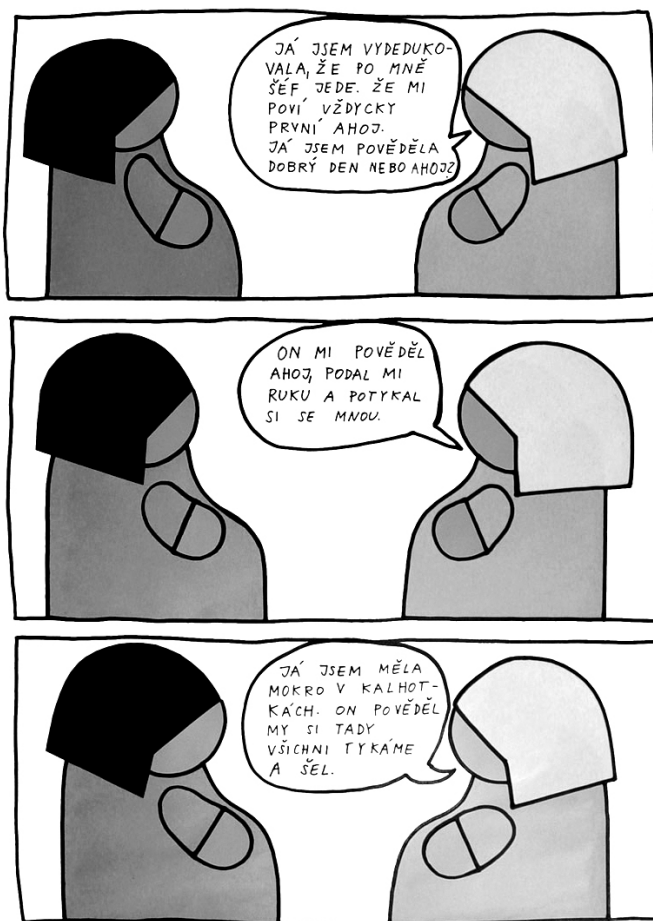
KŘEST VINYLU SAMPLER BRNO DOČASNĚ ODLOŽEN
NA HOMÉRS MEMORIAL KŘTÍME SPLIT:
MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY & METALURG A DNO 21

Podrobně: SPODNIPROUDY.CZ

Oheň na střeše

„UFO jsou reálné“ uvedl před svou smrtí letos v srpnu americký vědec z oblasti 51 Boyd Bushman ••• Vražda studenta ve Žďáru odstartovala alibistické „uzamykací nařízení“ mateřských a základních škol ••• Milouš Zeman podotknul k Pussy Riot: „Pussy Riot je jen pornografická skupinka“, k ruskému režimu má prezident evidentně vřelý vztah: „V Rusku jsou politické strany, volby, opoziční tisk“ a do Číny, jejíž celistvost uznává, letěl nikoli proto, aby poučoval o lidských právech, ale aby se naopak naučil, jak stabilizovat společnost ••• Do brněnské ZOO pořídili vzácné hlodavce „čipmanky“ ••• Islámský stát zveřejnil ceník žen, nejvíce jsou ceněné zdravé zuby ••• Hana Zagorová vyráží na slovenské turné ••• Za 250 tisíc amerických dolarů lze zakoupit komerční let do vesmíru u společnosti Virgin Galactic, její odborníky často kritizované raketoplány však padají a padají ••• V letech 1937–1945 zřizovalo Císařské Japonsko na okupovaných územích tzv. tábory útěchy pro císařské vojáky. Desetitisíce žen byly nuceny k prostituci. Letos tajemník japonského kabinetu Jošihide Suga téma znovu otevřel, k omluvě však ani po sedmdesáti letech nedošlo ••• Většina požárů vzniká proto, že v místech zákazu kouření nejsou popelníky ••• ŽEN hledá ženu. Zn.: pouze na akce ••• Slovo „pussy“ je z angličtiny, v překladu znamená „kočička“

φ

Knížku komiksů Venduly Chalánkové si opatříte na Dřevěné cikádě drevencikada.cz obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život.

Předplatné Uši a Vítr:

Uši a Vítr vycházejí nepravidelně, k příležitostným, výjimečným akcím 6× do roka. Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 25 Kč. Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena. Info: redakce-usiavitr@email.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Tiráž

Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel redakce: Fido, J. E. F., Honza Bartoň a Milan Hausmann • číslo k festivalům LES a Narozneniny nikoho 2014, poslední číslo v roce 2014.